

MLADÁ FRONTA

DAVID
MITCHELL

TRINÁCT

MĚSÍČU

FANTASTICKÝ NÁVRAT AUTORA BESTSELLERU ATLAS MRAKU

MLADÁ FRONTA

DAVID MITCHELL
Třináct měsíců

DAVID
MITCHELL
TŘINÁCT
MĚSÍCŮ

FANTASTICKÝ NÁVRAT AUTORA BESTSELLERU ATLAS MRAKŮ

MLADÁ FRONTA

PŘELOŽILA PETRA DIESTLEROVÁ

BLACK SWAN GREEN

First published in Great Britain by Sceptre,
an imprint of Hodder & Stoughton, London, 2006

Copyright © 2006 by David Mitchell

Translation © Petra Diestlerová, 2007, 2014

Epilogue © Petr Matoušek, 2007, 2014

ISBN 978-80-204-3597-2

LEDNOVÝ MUŽ

Nikdo nesmí chodit do mojí pracovny. Tak zní tátovo pravidlo. Jenomže ten telefon už zazvonil pětadvacetkrát. Normální lidi to přece po desátém nebo jedenáctém zazvonění vzdají, teda pokud nejde o otázku života a smrti. Nebo ne? Táta má telefonní záznamník s velkými kotoučci pásky jako James Garner v detektivním seriálu *Rockfordovy záznamy*. Ale poslední dobou ho skoro nezapíná. Telefon zařinčel po třicáté. Julie ho u sebe v podkrovním pokojíku slyšet nemohla, protože jí tam Human League bušili na plné pecky „Don't You Want Me?“. Čtyřicet zazvonění. Ani máma ho nemohla slyšet, protože v koupelně sebou mlátila pračka ždímající jako v amoku, a navíc máma právě luxovala v obýváku. Padesát zazvonění. To prostě není normální. Co když tátu na dálnici převálcoval kamion a policie má jen číslo téhle pracovní linky, protože všechny jeho ostatní doklady shořely na popel? Mohli bychom přijít o poslední příležitost spatřit svého zuhelnatělého otce na pokoji pro umírající.

Takže jsem vešel dovnitř a myslel přitom na Modrovousovou nevěstu vstupující do zapovězené komnaty, přestože měla přísně nakázáno nestrkat tam nos. (Modrovous samozřejmě čekal, že se přesně tohle stane.) V tátově pracovně je to cítit po librových bankovkách, papírově, ale zároveň kovově. Žaluzie byly stažené, a tak mi připadalo, že je večer, a ne deset dopoledne. Na stěně visí střízlivé hodiny, přesně té samé značky jako střízlivé hodiny na školních chodbách. Taky tam visí fotka, na které si táta potřásá rukou s Craigem Saltem při svém jmenování regionálním obchodním ředitelem Greenlandu (to je ten řetězec supermarketů, ne anglický název pro Grónsko). Na ocelovém psacím stole trůní tátův počítač IBM. Ajbíemky přijdou na tisíce liber. Jeho pracovní telefon je červený, jako aparát horké linky pro případ jaderného ohrožení, a jsou na něm tlačítka, která se mačkají, ne otáčecí ciferník jako na běžných telefonech.

Takže jsem se prostě zhluboka nadechl, zvedl sluchátko a ohlásil se naším číslem. To dokážu vyslovit bez zadrhávání. Teda většinou.

Jenomže člověk na druhé straně se nepředstavil.

„Haló!“ zavolal jsem. „Haló?“

Ten člověk do sluchátka dýchal, jako by se říznul o papír.

„Slyšíte mě? Já vás neslyším.“

Slabounce ke mně z telefonu dolehla znělka seriálu *Sezamová ulice*.

„Jestli mě slyšíte,“ vzpomněl jsem si na jeden dětský film, kde se tohle stalo, „klepněte jednou do sluchátka.“

Žádné klepnutí se neozvalo, jen v pozadí dál hrála *Sezamová ulice*.

„Možná máte špatné číslo,“ navrhl jsem váhavě.

Na druhé straně se rozbrečelo mimino a ten člověk prudce zavěsil.

Když lidi poslouchají, vydávají poslouchací zvuk.

Já jsem ho slyšel, takže ten člověk mě musel slyšet taky.

„Stejně dobře mě můžou pověsit za ovci jako za kapesník.“ Tohle úsloví nás paní učitelka Throckmortonová naučila už dávno. Jelikož jsem měl jakýs takýs důvod vstoupit do téhle zapovězené komnaty, vykoul jsem mezi tátovými žaluziemi, ostrými jako žiletky, a zadíval se přes farní pozemky na obecní dub a přes další pole za ním až k Malvernským vrchům. Bledé ranní světlo, mrazivá obloha, škraloup jinovatky na kopcích, ale žádná známka sněhu, který by se mohl udržet, smůla. Tátova otáčecí židle připomíná sedadla na velitelském můstku kosmické lodi. Zamířil jsem laserový paprsek a vypálil na nebe plné ruských migů řítících se nad Malvernami. Zanedlouho mi desítky tisíc lidí odsud až do Cardiffu vděčily za záchranu života. Farní pozemky byly poseté trupy stíhaček a zčernalými křídly. Když se sovětští letci katapultovali, střílel jsem po nich šípky s uspávacím prostředkem. Naši námořníci je pak posbírají. Odmítnu všechna vyznamenání. „Děkuju, nechci,“ oznámím Margaret Thatcherové a Ronaldu Reaganovi, až je máma pozve dál, „dělal jsem jenom svoji práci.“

Táta má ke stolu přišroubované super ořezávátko, ze kterého dostanete tužky tak ostré, že by prošly i neprůstřelnou vestou. Nejostřejší jsou tužky H, ty tátovi nejvíc vyhovují. Já mám radši ty s tvrdostí 2B.

Zadrnčel zvonek. Vrátil jsem žaluzie do původní polohy, ověřil si, že tam po mém vpádu nezůstaly žádné další stopy, vyklouzl jsem ven

a šel se podívat, kdo se to k nám dobývá. Posledních šest schodů jsem překonal jediným mocným, smrti vzdorujícím skokem.

Magor, rozšklebený a s ksichtem plným beďarů, jako obvykle. To chmýří pod nosem mu ale nějak tmavne. „Neuhodneš, co se stalo!“

„Co?“

„Znáš to jezírko v lese?“

„Co je s ním?“

„Akorát to,“ spustil Magor a ohlédl se, jestli nás někdo neposlouchá, „že zamrzlo na kámen! Z vesnice se tam vypravila už fůra kluků. Paráda, ne?“

„Jasone!“ Z kuchyně se vynořila máma. „Dovnitř táhne! Budťo pozvi Deana dál – ahoj, Deane –, nebo laskavě zavři!“

„Éééé... Půjdu na chvíli ven, mami.“

„Éééé... a kam?“

„Jen tak na vzduch.“

To byla strategická chyba. „Co máš za lubem?“

Chtěl jsem říct „Nic“, ale Kat se rozhodl, že mi to nedovolí. „Proč bych měl mít něco za lubem?“ Když jsem si natahoval modrou péřovku, vyhýbal jsem se máminu pohledu.

„A tvoje nová černá nepromokavá bunda ti udělala co, jestli se můžu zeptat?“

Pořád jsem nedokázal vyslovit „nic“. (Potíž je v tom, když chodíte v černé, dáváte tím ostatním klukům najevo, že se považujete za drsnáka. Nedá se čekat, že by dospělí něco takového pochopili.) „Péřovka je trochu teplejší, to je celý. Venku mrzne.“

„Oběd bude přesně v jednu.“ Máma se zase sklonila k vysavači a začala v něm vyměňovat sáček. „Táta se přijde najíst domů. Vezmi si čepici, nebo ti umrznou uši.“

Čepice vypadá teploušsky, ale později si ji můžu nacpat do kapsy.

„Tak na shledanou, paní Taylorová,“ rozloučil se Magor.

„Ahoj, Deane.“

Máma neměla Magora nikdy ráda.

Magor je stejně vysoký jako já a je v pohodě, ale jéžíši, ten kluk pořád příšerně smrdí cibulovou omáčkou. Nosí zvonáče z dobročinných obchodů a bydlí na Drugger's End v cihlovém baráčku, kde to taky smrdí

cibulovou omáčkou. Doopravdy se jmenuje Dean Muggar (čte se to „mager“), ale náš učitel tělocviku pan Carver mu hned první týden školy začal říkat „Magore“ a nějak se to ujalo. Když jsme spolu sami, říkám mu křestním, jenomže jména nejsou pouhá jména. Klukům, co ve škole patří mezi obdivované hvězdy, se říká křestními, takže Nick Yew je vždycky jenom „Nick“. Ti, co jsou jen trochu populární, jako Gilbert Swinyard, mají docela normální, neurážlivé přezdívky, třeba „Yardy“. Pak jsou lidi jako já, co se navzájem oslovují příjmením. Pod námi stojí kluci se zlomyslnými přezdívkami, jako Magor Muggar nebo Nicholas Briar, kterému se říká Niklouš Pakouš. Když jste kluk, celý váš svět stojí na hodnotech, jako v armádě. Kdybych oslovil Gilberta Swinyarda jen „Swinyarde“, kopnul by mě do zubů. Kdybych Magora před ostatními oslovil „Deane“, zhoršilo by to moje postavení. Prostě se musíte mít pořád na pozoru.

Holky s tím zase tolik nenadělají, kromě Dawn Maddenové, jenomže ta je kluk, co se nepovedl při nějakém vědeckém experimentu. (Na druhou stranu, těsně před vánočními prázdninami se po škole ve frontě na autobus Dawn Maddenová natvrdo servala s Andreou Bozardovou. Ječely na sebe „Krávo!“ a „Děvko!“, mlátily se po kozách a tahaly za vlasy.) Někdy mě mrzí, že jsem se nenarodil jako holka. Ty jsou obvykle daleko civilizovanější. Jenomže kdybych to někdy přiznal nahlas, načmárali by mi na skříňku v šatně HULIBRK. To se stalo Floydovi Chaceleymu, když přiznal, že rád poslouchá Johanna Sebastiana Bacha. Řeknu vám, kdyby věděli, že ten Eliot Bolívar, kterému otiskují básně ve farním časopise naší vesnice, jsem já, ubodali by mě za tenisovými kurty tupým nářadím z dílenských prací a na náhrobek by mi nastříkali logo Sex Pistols.

Takže jsme se s Magorem vypravili k jezírku a on mi cestou vyprávěl o autodráze, kterou dostal k Vánocům. Na Štěpána jí vybuchl transformátor a málem zlikvidoval celou jeho rodinu.

„To určitě,“ ušklíbl jsem se. Ale Magor to odpřisáhnul na hrob svojí babičky. Tak jsem mu poradil, aby o tom napsal do pořadu stanice BBC *To je život* a požádal moderátorku Esther Rantzenovou, aby na výrobci vymohla odškodné. Magor namítnul, že to by mohl být problém, protože jeho táta tu autodráhu koupil na Štědrý den od jednoho Brumíka na trhu v Tewkesbury. Neodvážil jsem se zeptat, co je to „Brumík“, pro případ, že by to znamenalo to samé jako buzík nebo bukvice, což znamená teplouš. „Jo,“ prohlásil jsem znalecky, „chápu, jak to myslíš.“ Magor se

zeptal, co jsem k Vánocům dostal já. Ve skutečnosti jsem dostal poukázky na knihy v celkové hodnotě třináct a půl libry a plakát Středozeemě, ale knihy vypadají teploušsky, takže jsem mu pověděl o hře *Život*, kterou jsem dostal od strýčka Briana a tety Alice. To je stolní hra, kterou vyhraje ten, kdo doposouvá svoje autíčko na konec životní dráhy nejdřív a nasyslí přitom nejvíc prachů. Přešli jsme křižovatku vedle hospody U Černé labutě a zašli do lesa. Mrzelo mě, že jsem si nenatřel rty jelením lojem, protože mi hodně praskají, když je takhle zima.

Za chvíli jsme mezi stromy zaslechli povyk a výkřiky. „Kdo doběhne ke břehu poslední, je pako!“ zařval zničehonic Magor, a než jsem se vzpamatoval, vyrazil jako žízňivá čára. Vzápětí zakopnul o namrzlou vyjetou kolej na cestě a fláknul sebou na zadek. Prostě Magor. „Myslím, že bych mohl mít otřes mozku,“ usoudil.

„Otřes mozku dostaneš, když se praštíš do hlavy,“ upozornil jsem ho. „Teda jestli nemáš mozek v prdeli.“ Bezva hláška. Škoda že ji neslyšel nikdo, na kom záleží.

To jezírko v lese bylo boží. V ledu zamrzly droboučné bublinky, takže připomínal mentolové bonbony od Foxe. Neal Brose měl pravé olympijské brusle a zájemcům je půjčoval za pět pencí, ale Pete Redmarley mohl jezdit zadarmo, aby ostatní viděli, jak na nich sviští kolem dokola, a chtěli se taky svézt. V jednom kuse jsem padal, než jsem přišel na to, jak se můžu i bez bruslí pořádně klouzat. Ross Wilcox se dostavil se svým bratrancem Garym Drakem a Dawn Maddenovou. Všichni tři bruslí docela obstojně. Drake a Wilcox mě už taky přerostli. (Uřezali si prsty na rukavicích, aby byly vidět jizvy od toho, jak přes Vánoce hráli maso. Máma by mě *zabila*.) Na tom hrbolatém ostrůvku, kde normálně hnízdí kachny, trůnil Čvaňha a vrískal: „*Prdelí nahóru! Prdelí nahóru!*“, kdykoli si někdo namlel. Čvaňha je na hlavu, protože se narodil moc brzo, takže mu jaktěživo nikdo jednu nevrází. Teda aspoň ne pořádnou. Grant Burch vjel na hodně drahém jízdním kole svého sluhy Philipa Phelpse přímo na led. Pár vteřin udržel rovnováhu, jenomže když chtěl zvednout do vzduchu přední kolo, bicykl mu podklouzнул a vyletěl do vzduchu. Po dopadu vypadal, jako by ho při nějakém svém triku smotal a překroutil k nepoznání kouzelník Uri Geller. Phelps se mdle usmál. V duchu si už určitě sumíroval, jak to vysvětlí tátovi. Pak Pete Redmarley s Grantem Burchem usoudili, že zamrzlé jezírko

je perfektní plácek, kde si můžeme zahrát Britské buldoky. Nick Yew se ušklíbl: „Jo, já jsem pro,“ takže bylo rozhodnuto. Já Britské buldoky *nenávidím*. Když Lee Biggs kdysi přišel při té hře o tři zuby a paní učitelka Throckmortonová ji ve vesnické jednotřídce v Black Swan Green přísně zakázala, fakt se mi ulevilo. Jenomže tohle dopoledne by každý, kdo by se odvážil prohlásit, že ho Britští buldoci nijak zvlášť nebaví, vypadal jako totální sralbotka. Hlavně kdyby to byl kluk z těch lepších baráků na Kingfisher Meadows jako já.

Dvacet nebo pětadvacet kluků a Dawn Maddenová stálo v hloučku a čekalo, až si je rozeberou jako na trhu s otroky. Grant Burch s Nickem Yewem byli kapitáni jednoho týmu. Pete Redmarley a Gilbert Swinyard veleli tomu druhému. Pete Redmarley si vybral jak Rosse Wilcoxe, tak Garyho Drakea přede mnou, ale v šestém kole si o mě řekl Grant Burch, takže jsem nezůstal trapně trčet mezi posledními. Úplně nakonec zbyli Magor s Čvaňhou. Grant Burch a Pete Redmarley zavtipkovali: „Ne, vemte si je oba, my chceme vyhrát!“ a Magor i Čvaňha se museli zasmát, jako by si taky mysleli, že je to solidní fór. Čvaňha to tak možná fakt bral. (Magor ne. Když se všichni odvrátili, tvářil se přesně jako tenkrát, když jsme mu nakecali, že si hrajeme na schovávanou, a poslali ho, ať se jde schovat. Trvalo hodinu, než mu došlo, že ho nikdo nehledá.) Nick Yew vyhrál při losování, takže my jsme měli být Běžci jako první a tým Petea Redmarleyho měl dělat Buldoky. Na oba konce jezírka se položily bundy bezvýznamných kluků, aby vyznačily branky, kterými se muselo probíhat a které se musely bránit. Holky kromě Dawn Maddenové a mrňousové byli z ledu vykázáni. Redmarleyho Buldoci utvořili uprostřed smečku a my Běžci jsme doklouzali na startovní čáru. Srdce mi teď tlouklo na poplach. Buldoci a Běžci zaklekli jako sprinteři. Odpočítávání vedli kapitáni.

„Britští buldoci! Raz, dva, tři!“

Vyrazili jsme a ječeli přitom jako kamikadze. Uklouzl jsem (náhodou schválně) těsně předtím, než se první vlna Běžců srazila s Buldoky. Počítal jsem s tím, že se tak většina nejdrsnějších Buldoků zaplete do rvaček s našimi předními Běžci. (Buldoci musejí na Běžce nalehnout a držet jim obě ramena na ledu tak dlouho, aby stihli zakřičet: „Britští buldoci, raz, dva, tři.“) S trochou štěstí mi tahle strategie otevře nekryté skuliny, kudy budu moct proklíčkovat k naší domácí brance. Zpočátku

ten plán celkem vycházel. Bráchové Tookeyovi i Gary Drake se vrhli na Nicka Yewa. Schytil jsem sice kopanec do lýtka, ale jinak jsem kolem nich proklouznul bez úhony. Pak se na mě zaměřil Ross Wilcox. Snažil jsem se mu uskočit z cesty, jenomže mě chytil za zápěstí a pokusil se mě strhnout na led. Ale místo abych se mu snažil vyškubnout, popadl jsem ještě pevněji za zápěstí jeho a odstrčil ho od sebe přímo na Anthonyho Littlea a Darrena Croomea. Super zásah, ne? Při hrách a sportech není ani trochu důležité zúčastnit se, nebo snad dokonce vyhrát. Jde v nich o to, abyste protivníky ponížili. Lee Biggs na mě zkusil ubohoučkou ragbyovou skládku, ale setřást ho byla brnkačka. Moc se bojím o ty zuby, co mu ještě zbyly, než aby se dokázal pořádně projevit po buldočím. Byl jsem čtvrtý Běžec, který se dostal do domečku. Grant Burch na mě zavolal: „Slušnej výkon, Jaceyýý!“ Nick Yew unikl ze spárů Tookeyovým i Garymu Drakeovi a taky se zachránil. Asi třetinu Běžců Buldoci zajali a pro další kolo se z nich stali noví Buldoci. To na téhle hře nesnáším asi nejvíc. Pravidla vás nutí zrazovat původní tým.

Každopádně jsme všichni zase sborově zakřičeli: „Britští buldoci, raz, dva, TŘI!“ a vyrazili jako minule, ale tentokrát jsem neměl šanci. Od začátku mě měli v merku Ross Wilcox, Gary Drake i Dawn Maddenová. Ať jsem kličkoval, jak jsem kličkoval, nebylo úniku. Dostal jsem se sotva do půlky jezírka, když se na mě vrhli. Ross Wilcox mi šel po nohách, Gary Drake do mě vrazil ramenem, aby mě povalil, a Dawn Maddenová si mi sedla na prsa a koleno mi přimáčkla ramena k ledu. Jenom jsem tam ležel a nechal se proměnit v Buldoka. V srdci jsem ale navždycky zůstal Běžcem. Gary Drake mě kopnul pod koleno, až mě rozbrněla noha – což mohlo, a nemuselo být naschvál. Dawn Maddenová má kruté oči, jako čínská císařovna, a někdy stačí, abych ji ve škole jenom letmo zahlídnul, a myslím na ni celý den. Ross Wilcox vyskočil a máchnul pěstí do vzduchu, jako by skóroval na stadionu v Manchesteru. Je to vůl. „Jo, jo, Wilcoxi,“ poznamenal jsem, „tři na jednoho, slušnej výkon.“ Wilcox na mě posměšně udělal prsty věčko a odbruslil do další bitky. Grant Burch a Nick Yew zavířili pažemi jako lopatkami větrného mlýna, vrhli se na velké klubko Buldoků a půlka z nich vzápětí lítala na všechny strany.

Pak Gilbert Swinyard z plných plic zařval: „HRÓÓÓ-MÁÁÁ-DÁÁÁ!“ To byl signál, aby se všichni Běžci i Buldoci na jezeře sesypali na jednu sténající, rostoucí, svíjející se kupu kluků. Hra šla v té chvíli stranou.

Držel jsem se zpátky a dělal, že po kopanci do brňavky trochu kulhám. Pak jsme z lesa zaslechli motorovou pilu, jak se řítí po cestě přímo k nám.

Ta motorová pila nebyla motorová pila. Byl to Tom Yew na vínově červeném terénním motocyklu Suzuki o obsahu 150 kubíků. Kolem pasu se ho jako klíště držel Pluto Noak, který jel na místě spolujezdce bez helmy. Na Britské buldoky se rázem zapomnělo, protože Tom Yew je v Black Swan Green něco jako místní legenda. Slouží v Královském námořnictvu na fregatě jménem *Coventry*. Tom Yew má všechna alba Led Zeppelin, co kdy natočili, a kromě toho dokáže vybrnkat na kytaru předeheru ke „Stairway to Heaven“. Osobně si potřásl rukou s Peterem Silikonem, brankářem národního týmu. Pluta Noaka obklopuje trochu pobledlejší aureola. Ze školy odešel loni a se závěrečnými zkouškami se neobtěžoval. Teď pracuje v továrně na vepřové škvarky v Uptonu. (Proslýchalo se, že Pluto Noak kouří trávu, ale zjevně to nebyl ten druh, co vám promění mozek na kaši a donutí vás skočit ze střechy na koleje.) Tom Yew zaparkoval suzuki u lavičky na užším konci jezírka a bokem se na tu mašinu posadil. Pluto Noak ho plácnul do zad, aby mu poděkoval za svezení, a šel si promluvit s Colette Turbotovou, se kterou se podle Magorovy sestry Kelly pohlavně stýká. Starší kluci si honem sedli na lavičku naproti Tomovi jako Ježíšovi učedníci a dělili se o cigarety. (Ross Wilcox a Gary Drake teď kouří. A co hůř, Ross Wilcox se zeptal Toma Yewa na něco ohledně tlumičů na suzuki a Tom Yew mu odpověděl, jako by Wilcoxovi bylo už taky osmnáct.) Grant Burch nařídil svému sluhovi Phelpsovi, aby mu zaběhl do Rhyddova krámu pro yorkshirský pudink s buráky a plechovku limonády Top Deek, a ještě za ním houknul: „Říkal jsem, že máš běžet!“, aby udělal na Toma Yewa dojem. My průměrní kluci jsme se rozesadili na zmrzlé zemi kolem lavičky. Ti starší se začali bavit o tom, co bylo v televizi o Vánocích a na Nový rok nejlepší. Tom Yew prohodil, že viděl *Velký útěk*, a všichni se shodli, že všechno ostatní byly ve srovnání s *Velkým útekem* sračky, zvláště s tou scénou, kde Stevea McQueena chytí esesáci na ostnatém drátu. Ale pak Tom Yew nadhodil, že mu to připadalo trošku zdlouhavé, a všichni se shodli, že ten film je sice klasika, ale vleče se *donekonečna*. (Já jsem ho neviděl, protože naši se koukali na *Vánoční speciál dvou Roníků*. Ale dobře jsem poslouchal, co se povídá, abych, až v pondělí začne škola, mohl předstírat, že jsem ho viděl.)

Hovor se z nějakého důvodu stočil na nejhorší způsoby, jak umřít.

„Uštknutí zelenou mambou,“ usoudil Gilbert Swinyard. „Nejjedovatější had na světě. Prasknou vám vnitřní orgány, takže se vám chcanky smíchají s krví. Agonie.“

„Agonie, jasně,“ ohrnul nos Grant Burch, „ale takhle zhebneš dost rychle. Když z tebe stahujou kůži jako ponožku, to je daleko horší. Dělalí to Apačové. A ti nejlepší dokážou, aby jim oběť vydržela celou noc.“

Pete Redmarley prohodil, že slyšel o způsobu poprav, kterou provádí Vietkong. „Svlíknou vás, svážou vás a nacpou vám do zadku filadelfskéj sejra. Pak vás zavřou do rakve, do který vede trubka. A potom pošlou tou trubkou dovnitř vyhladovělý krysy. Ty se nejdřív prokoušou sejrem a pak hryžou dál a dál, rovnou skrz vás.“

Všichni se podívali na Toma Yewa, jako by čekali, co na to řekne. „Mívám takovej sen.“ Potáhl z cigarety a trvalo nekonečně dlouho, než zase vydechl. „Jsem jedním z poslední hrstky těch, co přežili jadernou válku. Jdeme po dálnici. Nikde žádný auta, asfaltem proráží tráva. Po každým když se ohlídnu, je nás míň. Jeden za druhým umíráme na ozáření, rozumíte?“ Podíval se na svého bratra Nicka a pak se zahleděl do dálky přes zamrzlé jezírko. „Nevadí mi ani tolik, že umřu, jako to, že zůstanu poslední.“

Chvilku se nikdo neodvážil ani ceknout.

Ross Wilcox se otočil naším směrem. Potáhl z cigarety a trvalo nekonečně dlouho, než opět vydechl, pozér jeden. „Nebýt Winstona Churchilla, vy všichni byste teď mluvili německy.“

Jasně, zatímco Ross Wilcox by se vyhnul zajetí a vedl odbojovou buňku. *Umíral* jsem touhou oznámit tomu pitomci, že kdyby Japonci nebombardovali Pearl Harbor, Amerika by vůbec nevstoupila do války, vyhladovělá Británie by se musela vzdát a Winstona Churchilla by popravili jako válečného zločince. Ale věděl jsem, že to nezvládnou. V těch větách byla celá hejna slov, o která se dalo klopýtnout, a Kat je letos v lednu obzvláště nemilosrdný. Takže jsem prohlásil, že se nutně potřebuju vychcat, a vyrazil po cestičce směrem k vesnici. Gary Drake za mnou křiknul: „Hej, Taylore! Když zatřešeš povstalcem víc než dvakrát, tak už si s ním hraješ!“ a Neal Brose a Ross Wilcox se mohli podělat smíchy. Udělal jsem na ně přes rameno věčko. Ten fór s třesením povstalce je v poslední době hrozný hit. Nemám nikoho, komu bych mohl důvěřovat natolik, abych se ho zeptal, co to vlastně znamená.

Stromy jsou po lidech vždycky úleva. Gary Drake a Ross Wilcox mě teď možná drbou až do oblak, ale čím nezřetelněji jejich hlasy zněly, tím míň se mi chtělo se mezi ně vracet. Štvalo mě, že jsem nesetřel Rose Wilcoxe za jeho poznámku o němčině, jenomže kdybych v tu chvíli začal zadržávat, znamenalo by to *smrt*. Námraza na větvích trnitých keřů už tála a stékaly z nich těžké kapky. To mě trošku utěšilo. V malých prohlubních, kam slunce nedosáhlo, zbyla trocha zrnitého sněhu, ale ne dost na to, aby se z něj dala uplácet koule. (Císař Nero zabíjel svoje hosty tím, že jim sypal do jídla sklo, jen tak pro zábavu.) Zahlédl jsem červenku, datla, straku, kosa a *mám dojem*, že jsem odněkud zdálky zaslechl slavíka, i když si nejsem jistý, jestli slavíci zpívají i v lednu. Pak jsem v místě, kde se uzounká stezička k Domu v lese napojuje na hlavní cestu k jezírku, zaslechl nějakého kluka, který utíkal, co mu síly stačily, a přerývaně přitom lapal po dechu. Stáhnul jsem se z dohledu a vmáčkнул se mezi dvě vejmutovky. Phelps proletěl kolem s yorkshirským pudinkem a plechovkou Tizeru (Top Deck nejspíš u Rhydda neměli) pro svého páníčka. Za borovicemi se vinulo do svahu něco jako cestička. V téhle části lesa znám *všechny* cesty, pomyslel jsem si. Ale tuhle ne. Až Tom Yew odfrčí, Pete Redmarley s Grantem Burchem vyhlásí další kolo Britských buldoků. To nebyl moc dobrý důvod, proč se k nim vracet. Jen abych zjistil, kam ta cesta vede, vydal jsem se po ní.

V lese stojí jenom jeden dům, proto mu tak říkáme – Dům v lese. Pořádá se, že v něm bydlí nějaká stará paní, ale nevěděl jsem, jak se jmenuje, a taky jsem ji nikdy neviděl. Dům má čtyři okna a komín, přesně jako domeček z dětského obrázku. Obklopuje ho cihlová zeď, stejně vysoká jako já, a divoce rostoucí keře, které dosahují ještě výš. Když jsme si v lese hráli na vojáky, vždycky jsme se mu vyhýbali. Ne že by o něm kolovaly nějaké strašidelné historky nebo tak něco. Prostě to není příjemná část lesa.

Ale tohle dopoledne dům vypadal tak připosraženě a nepřístupně, že jsem dost pochyboval, že je v něm živá duše. Navíc mi skoro praskal měchýř, a to člověk vždycky trochu sleví na ostražitosti. Vymočil jsem se na namrzlou zídku. Právě jsem kouřícím žlutým proudem dopsal svůj autogram, když se s tenkým zaskřípěním otevřela zrezivělá

branka a přede mnou se zjevila zakyslá tetka z černobílých časů. Jenom tam stála a koukala na mě.

Proud moči vyschnul.

„Proboha! Moc se omlouvám!“ Zapnul jsem si poklopec a čekal příšerný sprdunk. Kdyby máma přistihla nějakého kluka, jak čurá na plot *nám*, rozcupovala by ho zaživa na kousíčky a nacpala do kompostu. Mě nevyjímaje. „Nevěděl jsem, že tady někdo... bydlí.“

Zakyslá tetka na mě nepřestávala civět.

Cítil jsem, jak mi poslední kapky stékají do slipů.

„Můj bratr a já jsme se v tomhle domě narodili,“ řekla nakonec. Kůži na krku měla vyboulenou a prověšenou jako ještěrka. „Nemáme v úmyslu se odstěhovat.“

„Aha...“ Pořád jsem si nebyl jistý, jestli se na mě náhodou nechystá zaútočit. „Dobře.“

„Vy mládenci jste příšerně hluční!“

„Promiňte.“

„Bylo od tebe velmi bezohledné, žes probudil mého bratra.“

Rty jsem měl slepené. „Všechn ten rámus nemám na svědomí já. Opravdu ne.“

„Jsou dny,“ spustila zakyslá tetka bez mrknutí oka, „kdy má můj bratr mládence moc rád. Ale když je jako dneska, božíčku, to ho z vás popadá rapl.“

„Jak jsem říkal, moc mě to mrzí.“

„Bude tě to mrzet ještě víc,“ dodala a zatvářila se znechuceně, „jestli tě bratr chytí.“

Tiché věci byly příliš hlasité a hlasité věci nebylo slyšet.

„On je... ééé... někde tady? Ted? Myslím jako váš bratr?“

„Jeho pokoj zůstal přesně tak, jak ho zanechal.“

„Je nemocný?“

Tvářila se, jako by mě vůbec neslyšela.

„Už musím domů.“

„Bude tě to mrzet ještě víc,“ zaskuhrala a mokře naprázdno žvýkala, jak to staří lidé dělají, aby jim netekly sliny po bradě, „až ten led praskne.“

„Led? Na jezírku? Zamrzlo na kámen.“

„To říkáte *vždycky*. Ralph Bredon to taky říkal.“

„Kdo je to?“

„Ralph Bredon. Řezníkův hoch.“

Tohle nebylo ani trochu normální. „Už musím domů.“

K obědu se v čísle 9 na Kingfisher Meadows, obec Black Swan Green, hrabství Worcestershire, podával smažený sýr se šunkou z polotovaru, v troubě pečené hranolky s vlnkovaným řezem a růžičková kapusta. Růžičková kapusta chutná jako čerstvé zvratky, ale máma nařídila, že kapustiček musím sníst *pět* a bez reptání, jinak po obědě nebude žádný máslový pudink Angel Delight, který jsme měli mít jako moučník. Máma říká, že nemíní připustit, aby se z našeho jídelního stolu stalo jeviště pro předvádění „adolescentní nespokojenosti“. Před Vánocemi jsem se zeptal, jak souvisí odpor k růžičkové kapustě s „adolescentní nespokojeností“. Máma mě okřikla, abych si nehrál na chytráka. Měl jsem být radši zticha, ale místo toho jsem ji upozornil, že táta ji taky nikdy nenutí jíst meloun (který jí nechutná) a ona ho rozhodně nenutí jíst česnek (který nechutná jemu). Namíchla se a přikázala mi, abych šel do svého pokoje. Když se táta vrátil domů, musel jsem si vyslechnout přednášku o aroganci.

A taky jsem ten týden nedostal kapesné.

Takže tentokrát jsem si růžičkovou kapustu nakrájel na co nejmenší kousky a zalil je vrstvou kečupu. „Tati?“

„Jasone?“

„Když se člověk utopí, co se stane s jeho tělem?“

Julia obrátila oči v sloup, jako Ježíš na kříži.

„Nemyslíš, že je trochu morbidní probírat u jídla zrovna tohle?“ Táta sežvýkal sousto smaženého sýra. „Proč se ptáš?“

O zamrzlém jezírku bylo lepší se nezmiňovat. „No, totiž v *Dobrodružství v Arktidě* ty dva bratry, Hala a Rogera Huntovy, honí padouch Kaggs, a ten spadne do –“

Táta zvedl ruku, jako by chtěl říct *Zadrž!* „Podívej, podle *mého* názoru sežraly pana Kaggsa ryby. Obraly ho na kost.“

„Žijou v Arktidě piraně?“

„Ryby sežerou všechno, jakmile to dostatečně změkne. Ale kdyby spadnul do Temže, brzo by jeho tělo vyplavila. Tahle řeka vždycky vydá své mrtvé, Temže ano.“

Zastírací manévry se mi podařil dokonale. „A co kdyby se propadl pod led, třeba někam do jezera? Co by se s ním stalo pak? Zůstal by... zmrzlý na kost?“

„Naše Věc,“ mňoukla Julia, „mluví o *nechutnostech*, když se tu pokoušíme jíst, mami.“

Máma srolovala svůj ubrousek. „U Lorenza Hussingtreea nabízejí úplně novou řadu obkladaček, Michaele.“ (To, co se k mému neštěstí považuje za moji sestru, se na mě vítězoslavně ušklíblo.) „Michaele?“

„Ano, Heleno?“

„Napadlo mě, že bychom se cestou do Worcesteru mohli stavít u Lorenza Hussingtreea. Podívat se na ty obkladačky. Jsou *unikátní*.“

„A Lorenzo Hussingtree na ně nepochybně nasadil zcela unikátní ceny, že?“

„Stejně musíme pozvat řemeslníky, tak proč to neudělat pořádně? Ta kuchyně už je pro ostudu.“

„Heleno, proč –“

Že se schyluje k hádce, dokáže Julia někdy vycítit ještě dřív, než to dojde našim. „Můžu už jít?“

„Broučku,“ pípla máma a zdálo se, že se jí to opravdu dotklo, „jako moučník máme máslový pudink.“

„Mňam, ale nemohla bych si ten svůj sníst až večer? Musím se vrátit k Robertu Peelovi a osvíceným whigům. A Věc mi stejně úplně zkazil chuť.“

„Chuť ti zkazilo to,“ přešel jsem do protiútoků, „jak ses s Kate Alfrickovou cpala před obědem čokoládovými bonbonama.“

„A kampaň zmizely všechny sušenky s pomerančovou náplní, Věci?“

„Julie,“ povzdechla si máma, „moc si přeju, abys tak Jasonovi neříkala. Je to tvůj jediný sourozenec.“

„To je o jednoho víc, než potřebuju,“ odsekla Julia a zvedla se ze židle.

Táta si na něco vzpomněl. „Nebyl někdo z vás dvou u mě v pracovně?“

„Já ne, tati.“ Julia se zastavila ve dveřích, protože zavětrila krev. „To musel být můj čestný, okouzlující, poslušný mladší sourozenec.“

Jak to jen táta zjistil?

„Ptám se snad dost jasně.“ Musel mít nezvratný důkaz. Znáám jen jednoho dospělého, co blufuje, když mluví s dětmi, a to je pan Nixon, ředitel naší školy.

Ta tužka! Když zazvonil Dean Mugar, musel jsem nechat tužku v ořezávátku. *Zatracenej Magor*. „Celou věčnost tam vyzváněl telefon, čtyři nebo pět minut, *fakt*, takže –“

„Jak zní pravidlo,“ přerušil mě táta, který o žádné vysvětlování nestál, „o chození do mojí pracovny?“

„Ale já myslel, že se třeba stalo něco vážného, tak jsem zvednul sluchátko a bylo slyšet, jak tam“ – Kat zablokoval slovo „někdo“ – „ta osoba dechává, ale –“

„Mám dojem,“ tátova dlaň teď říkala *DOST!*, „že jsem se tě právě na něco ptal.“

„Ano, ale –“

„Na co jsem se tě to právě ptal?“

„Jak zní pravidlo o chození do mojí pracovny?““

„Přesně tak.“ Táta někdy mluví, jako když stříhají nůžky. Ss-cvak, ss-cvak, ss-cvak, ss-cvak. „Tak proč mi na to neodpovíš?“

V tu chvíli Julia udělala zvláštní tah. „To je legrační.“

„Nevidím, že by se tu někdo smál.“

„Ne, tati. Totiž, když jste na Štěpána odjeli s mámou a Věcí do Worcesteru, telefon u tebe v pracovně v jednom kuse vyzváněl. Fakt, zvonil celou věčnost. Vůbec jsem se nemohla soustředit na učení. Čím víc jsem se přesvědčovala, že to určitě není nějaký zoufalej saniták od dopravní nehody, tím pravděpodobnější mi připadalo, že je. Nakonec jsem se z toho div nezbláznila. Neměla jsem na vybranou. Řekla jsem ‚dobrý den‘, ale ten člověk mlčel. Takže jsem zavěsila, pro případ, že by to byl nějaký úchyl.“

To tátu trochu vyvedlo z míry, ale vyhráno jsem ještě neměl.

„Přesně tak to bylo se mnou,“ odvážil jsem se prohodit. „Akorát že já jsem nezavěsil rovnou, protože jsem myslel, že mě ten člověk možná neslyší. Taky tam v pozadí brečelo dítě, Julie?“

„Fajn, vy dva, přestaňte si hrát na detektivy. Jestli se nějaký vtipálek rozhodl, že nás bude obtěžovat po telefonu, nechci, aby to *kdokoli* z vás bral, ať se děje, co se děje. Když se to stane znovu, jednoduše vytáhněte telefon ze zástrčky. Jasný?“

Máma tam jenom seděla. Něco bylo hodně v nepořádku.

Tátovo „*SLYŠELI JSTE MĚ?*“ znělo, jako by někdo oknem prohodil cihlu. Julia i já jsme nadskočili. „Ano, tati.“

Máma, táta a já jsme snědli máslový pudink mlčky. Neodvážil jsem se na rodiče ani podívat. *Nemohl* jsem se omluvit a odejít od stolu dřív, protože tuhle kartu už použila Julia. Proč se nikdo nebaví se mnou, bylo

celkem jasné, ale bůhví, proč vznikla ta tichá domácnost mezi mámou a tátou. Po poslední lžičce pudinku táta prohlásil: „Bylo to vynikající, Heleno. Děkuju. S Jasonem teď umyjeme nádobí, že, Jasone?“

Mámě se z krku vydral jakýsi zvuk-nezvuk a odešla nahoru.

Táta si při mytí nádobí pobrukoval písničku-nepísničku. Naskládal jsem špinavé nádobí z jídelny do okýnka a šel jsem do kuchyně utírat. Nejspíš jsem měl být zticha, ale myslel jsem, že se mi povede vrátit ten den bezpečně k normálu, když řeknu tu správnou věc. „Může člověk slyšet“ (Kat mi s oblibou brání vyslovit tohle slovo bez zadržávání) „v lednu slavíka, tati? Já totiž možná dneska jednoho slyšel. V lese.“

Táta právě drátěnkou drhnul pánev. „Jak to mám vědět?“

Naléhal jsem dál. Normálně táta rád mluví o přírodě a podobných věcech. „Ale ten pták, co jsme ho slyšeli, když jsme byli za dědou v ledéence. Říkals, že je to slavík.“

„Hm. Zvláštní, že si to pamatuješ.“ Táta se zadíval přes trávník za domem na rampouchy na altánku. Pak zasténal tak, jako by usiloval o vítězství v soutěži Nejnešťastnější člověk na světě v roce 1982. „Radši se soustřeď na ty skleničky, Jasone, než nějakou upustíš.“ Přeladil na Radio 2, aby chytil předpověď počasí, a začal stříhat *Pravidla silničního provozu* z roku 1981 do starého papíru. Upravená *Pravidla silničního provozu* na rok 1982 si táta koupil hned v den, kdy vyšla. Téměř na celých Britských ostrovech dnes teplota klesne hluboko pod bod mrazu. Motoristé ve Skotsku a v severní Anglii by si měli dávat pozor na ledovku a v Midlands se mohou vyskytovat široké pásy mrznoucí mlhy.

Nahoře ve svém pokoji jsem si zahrál *Život*, ale dělat dva hráče na jednu není žádná zábava. Za Julií přišla její kamarádka Kate Alfricková, aby se spolu učily. Ve skutečnosti ale jenom drbaly o tom, kdo s kým v maturitním ročníku chodí, a pouštěly si singly od Police. (Chodíme na stejnou jednotnou střední školu – Julia je v šestáku, v maturitním ročníku, já teprve ve druháku.) Miliony mých problémů vyplouvaly na hladinu jako mrtvoly v zaplaveném městě. Máma a táta u oběda. Kat, který postupně kolonizoval celou abecedu. Jestli to takhle půjde dál, budu se muset naučit znakovou řeč. Gary Drake a Ross Wilcox. Nikdy to nebyli moji nejlepší kámoši, ale dneska se proti mně vyloženě spikli. A přidal se k nim i Neal Brose. A taky mi dělala starosti ta zakyslá tetka z lesa. Co to mělo znamenat?

Přál jsem si mít nějakou skulinu, kam bych mohl zalézt a všechny tyhle věci pustit z hlavy. Příští týden mi bude třináct, a třináct je daleko horší než dvanáct. Julia v jednom kuse skuhrá, že je jí už osmnáct, ale z mého pohledu je osmnáctka normálně boží. Žádná pevně stanovená večerka, dvakrát větší kapesné, než dostávám já, a osmnácté narozeniny oslavila v nočním klubu Tanya's ve Worcesteru ve společnosti asi tak tisícovky svých přátel. V téhle diskotéce mají *jediný* xenonový lasery v Evropě! Paráda, ne?

Táta odjel po Kingfisher Meadows pryč. Sám.

Máma je asi pořád zavřená u sebe v ložnici. Poslední dobou tam tráví čím dál víc času.

Abych se trochu rozveselil, nasadil jsem si dědečkovy omegy. Na Štěpána si mě táta zavolal do pracovny a oznámil mi, že mi chce věnovat něco velmi vzácného, po dědečkovi. Měl to pro mě uložené, dokud prý nebudu dost starý, abych ocenil hodnotu té věci. Byly to hodinky. Omega Seamaster de Ville. Dědeček je koupil od nefalšovaného Araba v přístavu jménem Aden v roce 1949. Aden leží na Arabském poloostrově a kdysi patřil Británii. Dědeček ty hodinky nosil celý život a měl je na sobě i ve chvíli, kdy umřel. To mě ale vůbec neděsí, naopak, tím jsou pro mě vzácnější. Omegy mají stříbrný ciferník, velký jako padesátipence, ale tenký jako munice z *Kloboučku, hop*. „Známkou vynikajících hodinek,“ pronesl táta smrtelně vážným hlasem, „je, že jsou ploché. Ne jako ty umělohmotné špalky, co si je dnešní mládež nasazuje na zápěstí, a ještě se tím chlubí.“

Skrýš, kam jsem ty omegy schoval, je naprosto geniální a bezpečnostně ji předčí jenom stará plechovka od sušenek, kterou mám schovanou pod uvolněným prknem v podlaze. Kapesním nožem jsem vyřízl vnitřek z knihy *Řezbářství pro chlapce*, která vypadá úplně obyčejně a mám ji na policiče zastrčenou mezi normálními knihami. Julia u mě v pokoji často slídí, ale tuhle schovku ještě neobjevila. To vím nabeton, protože jsem až dozadu na hřbet položil pro jistotu půlpenci. A navíc, kdyby to Julia zjistila, určitě by mi ten skvělý nápad ukradla. Já jsem v její knihovně po falešných hřbetech pátral, a žádný jsem nenašel.

Zvenku jsem zaslechl motor neznámého auta. Ulicí pomaličku popojížděl blankytně modrý Volkswagen Jetta, jako by řidič hledal správný dům. Na konci naší slepé ulice řidička – byla to žena – auto natříkrát

otočila, jednou jí zhasl motor a pak odjela po Kingfisher Meadows pryč. Měl jsem si zapamatovat poznávací značku, pro případ, že by se o tom mluvilo v pořadu *Na stopě*.

Dědeček z tátovy strany umřel z mých prarodičů jako poslední a byl mezi nimi jediný, na koho mi zůstaly nějaké vzpomínky. Moc jich nebylo. Jak mi na cestičce před svým domem maloval křídou jízdní pruhy pro angličáky. Jak jsme se v jeho přízemním domku v Grange-over-Sands společně dívali na kreslené seriály a popíjeli u toho pampeliškovou limonádu.

Natáhl jsem zastavené omegy a nařídil je na tři hodiny a kousek. Nenarozené dvojče zamumlalo: *Běž k jezeru*.

V místě, kde se lesní cesta zužuje, stojí pařez po jilmu. Na pařezu seděl Čvaňha. Čvaňha se ve skutečnosti jmenuje Mervyn Hill, ale když jsme se jednou ve škole převlékali na tělocvik, sundal si kalhoty a my viděli, že má na sobě plínu. Tenkrát mu mohlo být tak devět. Přezdívku Čvaňha dostal od Granta Burche a už spoustu let mu nikdo neřekl křestním. Bylo by snazší vyměnit si oční bulvy než si změnit přezdívku.

Ted' měl v ohbí lokte usazenou nějakou chlupatou stříbrošedou věc a hladil ji po hlavě. „Kdo dřív přijde, ten dřív mele.“

„Fajn, Čvaňho. Co to máš?“

Tenhle kluk má zahnědlé zuby. „Neukážu!“

„No tak. Mně to přece ukázat můžeš.“

„Kačičku,“ zamumlal.

„Kačičku? Jako ptáka?“

Ukázal mi hlavu spícího kotěte. „Kočičku! Kdo dřív přijde, ten dřív mele.“

„Páni. Fakt kočka. Kdes ji našel?“

„U jezera. Hned za svítání, než někdo přišel. Skoval sem ji, když sme dělali Britský buldoky. Skoval do krabice.“

„Proč jsi ji nikomu neukázal?“

„Burch, Swinyard, Redmarley a všicky ty *hajzlové* by mi ji sebrali, proto. Kdo dřív přijde, ten dřív mele. Skoval sem ji. Ted'ka sem se pro ni vrátil.“

S Čvaňhou nikdy nevíte, na čem jste. „Je hodně tichá, ne?“

Pohládl ji.

„Můžu si ji pochovat, Merve?“

„Když o tom nikomu neřekneš ani *slovíčko*,“ zadíval se na mě pochybovačně Čvaňha, „můžeš si ji pohladit. Ale sundej si ty rukavice. Jsou moc škrabavý.“

Takže jsem si stáhl brankářské rukavice a natáhl ruku ke kotěti.

Čvaňha ho po mně hodil. „Teď je tvoje!“

Zaskočený tím manévrem jsem zvířátko zachytil.

„Tvoje!“ Čvaňha se smíchem utíkal zpátky k vesnici. „Tvoje!“

Kotě bylo studené a tuhé jako balíček masa z ledničky. Teprve v tu chvíli mi došlo, že je mrtvé. Upustil jsem ho. Zadunělo to.

„Kdo dřív přijde,“ ztrácel se v dálce Čvaňhův hlas, „ten dřív mele!“

Pomocí dvou klacků jsem kotě přenesl do hromádky zledovatělého sněhu.

Tak tiché, tak důstojné. Nejspíš minulou noc zmrzlo.

Mrtvé věci vám říkají: co jsme my, budete i vy.

Tušil jsem, že na zamrzlém jezírku nebude živá duše, a nespletl jsem se. V televizi dávali *Supermana 2*. Viděl jsem ho asi před třemi lety o narozeninách Neala Brose v kině v Malvernu. Nebyl to špatný film, ale nestál za to, abych kvůli němu obětoval možnost mít zamrzlé jezírko jen pro sebe. Clark Kent se v něm vzdá svých schopností, jen aby mohl mít pohlavní styk s Lois Laneovou na posteli plné flitrů. Kdo by souhlasil s tak pitomou výměnou? Kdybyste uměli *lítat!* Odrážet do vesmíru jaderné rakety! Vracet čas tím, že otočíte planetou nazpátek! Pohlavní styk nemůže být *takové* blaho.

Posadil jsem se na prázdnou lavičku, snědl si dílek jamajského závorového koláče a pak vyrazil na led. Když se na mě nikdo nedíval, nespádnul jsem *ani jednou*. Dokola a dokola jsem svištěl v plynulých smyčkách proti směru hodinových ručiček, jako kámen na konci provázku. Stromy, které se nad jezírkem skláněly, natahovaly prsty k mojí hlavě. Havrani krá... krá... krákali, jako staří lidé, kteří nad schody zapomněli, kvůli čemu se vlastně vypravili do patra.

Byl jsem jako v transu.

Odpoledne uběhlo a obloha se měnila ve vzdálený vesmír, když jsem na jezírku zahlédl dalšího kluka. Bruslil stejnou rychlostí jako já a sledoval moje smyčky, ale pokaždé se držel na opačném konci jezírka,

takže když já byl na dvanácti hodinách, on byl na šesti. Když jsem se dostal na jedenáct, on se posunul na pět, a tak dál, pořád naproti mně. Nejdřív mě napadlo, že je to kluk z vesnice, který jenom tak blbne. Uvažoval jsem, že by to mohl být Nick Yew, protože byl trochu podsaditější. Ale zaráželo mě, že když jsem se na něj zadíval upřeně a trochu déle, stíny jako by ho pohltily. Nejdřív jsem si pomyslel, že šel prostě domů, ale po další pŕlsmyčce se zase objevil. Viděl jsem ho jen koutkem oka, periferním viděním. Jednou jsem se rozjel šikmo přes jezero, abych ho polapil, jenomže zmizel, než jsem se dostal k ostrůvku uprostřed.

Běž domů, nabádal mě vyjukaný Červ ve mně. *Co když je to duch?*

Moje Nenarozené dvojče nemůže Červa vystát. *No a co, jestli je to duch?*

„Nicku?“ zavolal jsem. Můj hlas zněl, jako by se odrážel od stěn prázdného pokoje. „Nicku Yewe?“

Kluk bruslil dál.

Zavolal jsem: „Ralphe Bredone?“

Trvalo celý jeden okruh, než ke mně dolehla jeho odpověď.

Řezníkův hoch.

Kdyby mi doktor řekl, že ten kluk na druhé straně jezírka je výplod mojí představivosti a jeho hlas pouhá slova, která mi znějí v hlavě, nehádal bych se. Kdyby mi Julia řekla, že namlouvám sám sobě, že je tam se mnou Ralph Bredon, abych si připadal zajímavější, než doopravdy jsem, nehádal bych se. Kdyby mi nějaký mystik řekl, že určitá chvíle na určitém místě může fungovat jako anténa, která zachycuje nezřetelné odrazy dávných lidí, nehádal bych se.

„Jaký to je?“ zavolal jsem. „Není ti zima?“

Trvalo další okruh, než se ke mně donesla jeho odpověď.

Na zimu si zvykneš.

Vadí těm dětem, co se za ta léta v jezírku utopily, že jim bez dovolení bruslím po střeše? *Chtějí*, aby se k nim probořil někdo další? Aby měly společnost? Závidí živým? Dokonce i mně?

Zavolal jsem: „Můžeš mi to ukázat? Ukázat mi, jaký to je?“

Do jezera na obloze vplul měsíc.

Objeli jsme nové kolečko.

Stínový kluk tam byl pořád, při bruslení nachýlený nad led, stejně jako já.

Objeli jsme další okruh.

Nízko nad jezírkem se zatřepetala sova nebo podobný pták.

„Hej!“ zavolal jsem. „Slyšels mě? Chci vědět, jaký je to –“

Led mi podrazil nohy. V jednom překotném okamžiku jsem letěl vzduchem v neskutečné výšce. Jako když Bruce Lee předvádí výkop, tak vysoko. Vytušil jsem, že mě nečeká hladké přistání, ale neodhadnul jsem, jak bude ten dopad *bolet*. Náraz mě rozklepal od kotníku až po čelist, přes všechny klouby, jako kostku ledu, která dopadla do teplého džusu. Ne, bylo to něco většího než ledová kostka. Zrcadlo puštěné z výšky orbitální stanice. *Tam*, kde dopadlo na zem, kde se roztráštlo na střepy a trny a neviditelné třísky, *tam* byl můj kotník.

Klouzal jsem zády po ledu, několikrát jsem nadskočil a zarazil se kousek od břehu.

Chvíli jsem dokázal jen nehybně ležet a utápět se v té *nadpřirozené* bolesti. Ani zápasník Giant Haystack by se neudržel, aby neskučel. „Do prdele,“ zasyčel jsem, abych zarazil slzy, „do prdele, do prdele, do prdele!“ Skrz břidlicově šedé stromy jsem taktak slyšel zvuky z hlavní silnice, ale ani *náhodou* jsem nebyl schopný dojít takovou dálku. Pokusil jsem se postavit, ale svalil jsem se zpátky na zadek a otrásl se pod čerstvým přívalem bolesti. Nemohl jsem se hýbat. Jestli zůstanu na místě, umřu na zápal plic. Vůbec jsem nevěděl, co mám dělat.

„Ty,“ povzdechla si zakyslá tetka. „Tušili jsme, že nám zase brzo zaklepeš na dveře.“

„Poranil...“ Hlas se mi ohýbal a lámal. „Poranil jsem si kotník.“

„To vidím.“

„Strašně to bolí.“

„To bych řekla.“

„Nemohl bych od vás zavolat tátovi, aby pro mě přijel?“

„My telefony neuznáváme.“

„Nemohla byste dojít pro pomoc? Prosím?“

„Nikdy nevycházíme z domu. Ne večer. Ne tady.“

„Prosím.“ Ta podvodní bolest mnou vibrovala hlasitě jako elektrické kytary. „Nemůžu chodit.“

„O kostech a kloubech vím všechno. Asi bys měl jít dovnitř.“

Uvnitř byla větší zima než venku. Zapadly za mnou závory a cvaknul zámek. „Běž dál,“ vybědla mě zakyslá tetka, „do salonu. Přijdu za

tebou, hned jak ti připravím lék. Ale hlavně se chovej tiše. Jestli probudíš mého bratra, bude tě to mrzet.“

„Dobře...“ Otočil jsem se. „Kudy se jde do salonu?“

Ale tma se pohnula a zakyslá tetka zmizela.

Na konci haly jsem zahlédl proužek kalného světla, a tak jsem začal kulhat tím směrem. Bůhví, jak se mi podařilo dobelhat se s nepoužitelným kotníkem od zamrzlého jezera po křivolaké stezce plné kořenů až sem. Ale musel jsem to dokázat, když jsem se teď ocitnul tady. Do místnosti dopadalo dost tlumeného měsíčního svitu, abych na zdi rozeznal staříčkou fotografii. Ponorka v přístavu, který vypadal dost arkticky. Posádka byla nastoupená na palubě a salutovala jako jeden muž. Vlekl jsem se dál. Ten proužek světla mi připadal pořád stejně daleko.

Salon byl o maličko větší než velký šatník a nacpaný věcmi, co by se hodily do muzea. Osiřelá ptačí klec, mandl, vysoký kredenc, kosa. A taky běžné harampádí. Zohýbané kolo od bicyklu a jedna zablácená kopačka. Předpotopní brusle, pověšené za tkaničky na věšáku. Nebylo tam nic moderního. A žádný oheň. Nic elektrického kromě holé zahnědlé žárovky. Chlupaté kytky vystrkovaly vybledlé kořeny z mrňavých květináčů. *Panebože*, tam byla zima! Pohovka se pode mnou prohnula a zasyčela. Druhý východ z místnosti zakrýval korálkový závěs. Snažil jsem se najít polohu, v níž by mě kotník bolel míň, ale žádná taková neexistovala.

Čas podle všeho ubíhal.

Zakyslá tetka držela v jedné ruce porcelánovou misku a v druhé zakalenou sklenici. „Sundej si ponožku.“

Kotník jsem měl napuchlý a bezvládný. Zakyslá tetka mi podložila lýtko stoličkou a přiklekla k němu. Šaty jí šustily. Kromě bušení vlastní krve ve spáncích a vlastního přerývaného dechu jsem neslyšel jediný další zvuk. Stařena ponořila do misky ruku a začala mi na nohu matlat chlebovitou břečku.

V kotníku mi škubalo.

„To je náčinek.“ Popadla mě za lýtko. „Po něm ten otok splaskne.“

Náčinek tak trochu šimral, jenomže bolest byla příliš krutá a já musel příliš úporně zápolit s chladem. Zakyslá tetka roztírala břečku, dokud ji nespotřebovala všechnu a kotník v ní úplně neobalila. Pak mi podala tu zakalenou sklenici. „Vypij to.“

„Voní to jako... marcipán.“

„Řekla jsem vypít. Ne očichávat.“

„Ale co to je?“

„Uleví ti to od bolesti.“

Její výraz mě přesvědčil, že nemám na vybranou. Vypil jsem tekutinu na jeden zátať, jako magneziové mléko. Byla hustá jako sirup, i když žádnou zvláštní chuť neměla. Zeptal jsem se: „Váš bratr spí nahore v pokoji?“

„Kde jinde by byl, Ralphe? A už zmlkni.“

„Nejmenuju se Ralph,“ odpověděl jsem, ale ona dělala, že mě neslyší. Vyjasnit to nedorozumění by vyžadovalo nesmírnou námahu a teď, když jsem se nemohl pohnout, jsem už nedokázal vzdorovat chladu. Zvláštní bylo, že jakmile jsem se přestal bránit, začala mě obestírat rozkošná ospalost. Představil jsem si mámu, tátu a Julii, jak sedí doma a dívají se na *Čáry a kouzla Paula Danielse*, ale pak se jejich tváře rozmazaly jako odrazy na vypouklé straně lžíce.

Probral jsem se zimou. Nevěděl jsem, kde jsem, kdo jsem a vlastně ani kdy jsem. Pálily mě uši a od úst mi šla pára. Na podnožce stála porcelánová miska a kotník jsem měl pokrytý něčím tvrdým a uvnitř houbovitým. Pak jsem se na všechno rozpomněl a posadil se. Bolest v kotníku byla pryč, ale v hlavě mi zůstal divný pocit, jako by mi dovnitř vletěla vrána a nemohla se dostat ven. Setřel jsem si náčinek z nohy posmrkaným kapesníkem. Bylo to k nevíře, ale mohl jsem kotníkem normálně zakroužit, byl zázračně vyléčený. Natáhl jsem si ponožku i tenisku, vstal jsem a zkusmo na nohu došlápnul. Ucítil jsem nepatrné píchnutí, ale jen proto, že jsem ho očekával. Do otvoru za korálovým závěsem jsem zavolal: „Haló?“

Žádná odpověď. Prošel jsem skrz chrastící korálky do mrňavé kuchyně s kamennou výlevkou a *obrovskými* kamny. Troubu měla tak velkou, že by se tam vešlo dítě. Dvířka té trouby byla otevřená, ale vnitřek se zdál stejně temný jako vnitřek prasklé hrobky pod kostelem svatého Gabriela. Chtěl jsem zakyslé tetce poděkovat, že mi uzdravila kotník.

Nejdřív si ověř, že se dají zadní dveře otevřít, varovalo mě Nenarozené dvojče.

Nedaly. Nepovolilo ani vysouvací okno pokryté námrazou. Jeho klíčky a panty už kdysi dávno někdo zatřel barvou a na otevření by bylo zapotřebí přinejmenším dláto. Zajímalo mě, kolik je asi hodin, a zamžoural jsem na dědečkovy omegy, ale v kuchyňce bylo příliš šero,

abych viděl na ručičky. Co když je už pozdě večer? Až přijdu domů, svačinu budu mít uloženou pod průsvitným plastovým poklopem. Naši se zjeví, jestli se nevrátím včas na svačinu. A co když už je po půlnoci? Co když volali na policii? Ježíši. Nebo co když jsem prospal celý jeden krátký den i noc a probudil se až nazítří? V *Malvernském týdeníku* a *Midlands dnes* už otiskli moji školní fotku s výzvou, ať se přihlásí ti, kdo mě viděli naposledy. Ježíši. Čvaňha se určitě zmínil, že mě viděl jít k zamrzlému jezírku. Možná tam po mně právě teď pátrají potápěči.

Tohle je zlý sen.

Ne, je to ještě horší. Když jsem se vrátil do salonu, podíval jsem se na dědečkovy omegy a zjistil, že žádný čas neukazují. Něco mým hlasem zasténalo: „Ne.“ Skleněný kryt ciferníku, hodinová i minutová ručička byly pryč a zůstala tam jen ohnutá vteřinovka. Muselo se to stát, když jsem sebou seknul na led. Kovový kryt prasknul a polovina vnitřku vyhřezla z hodinek ven.

Dědečkovy omegy se za čtyřicet let jedinkrát nezpозdily. A já je zničil za necelých čtrnáct dní.

Rozklepaný hrůzou jsem prošel chodbou a sykl nahoru po točitém schodišti: „Haló?“ Ticho jako noc v době ledové. „Už musím jít!“ Malér s omegami dočasně vypudil malér s tím, že jsem uvíznul v tomhle domě, ale stejně jsem se neodvážil křičet, abych neprobudil toho bratra. „Musím už domů,“ zavolal jsem trochu hlasitěji. Žádná odpověď. Rozhodl jsem se jednoduše odejít hlavními dveřmi. Vrátil jsem se sem za denního světla, abych stařeně poděkoval. Závory jsem odsunul celkem lehce, ale ten staromódní zámek byl z jinačího těsta. Bez klíče se otevřít nedal. Takže to bychom měli. Budu muset vylézt nahoru, probudit tetku, aby mi půjčila klíč, a jestli se naštvě, mám holt smůlu. Nějak, nějak musím vyřešit ten průšvih s rozbitými hodinkami. Netušil jsem jak, ale rozhodně jsem to nemohl udělat uvnitř Domu v lese.

Schodiště se stáčelo a bylo stále příkřejší. Zanedlouho jsem se musel začít přidržovat schodů nad sebou, jinak bych se zřítíl dolů. Jak po nich *proboha* dokázala zakyslá tetka chodit nahoru a dolů v těch širokých rozevlátých šatech, to nechápu. Nakonec jsem se vyhrabal na malé odpočívadlo, odkud vedly dvoje dveře. Střešním oknem sem padalo mihotavé světlo. Jedny z těch dveří určitě vedou do ložnice zakyslé tetky. Ty druhé musely být od pokoje jejího bratra.

Třináct měsíců

Levá strana má sílu, která pravé chybí, a tak jsem vzal za kovový knoflík na dveřích vlevo. Vysával mi teplo z dlaně, z paže, z krve.

Schrrr-chrrr.

Strnul jsem.

Schrrr-chrrr.

Že by tu odtikával červotoč umrlčí? Krysy v podkroví? Zamrzající potrubí?

Z kterého pokoje to *schrrr-chrrr* vychází?

Kovový knoflík na dveřích zaskřípal, když jsem s ním otáčel.

Matné měsíční světlo zalévalo podkrovní místnost přes krajkovou záclonu se vzorem sněhových vloček. Hádal jsem správně. Zakyslá tetka ležela pod sešívanou pokrývkou, falešné zuby odložené ve sklenici u postele, a zdála se nehybná jako mramorová vévodkyně na náhrobku v kostele. Šoural jsem se po zprohýbaných prknech, nervózní z představy, že ji budu muset probudit. Co když zapomněla, kdo jsem, bude si myslet, že jsem ji přišel zavraždit, začne volat o pomoc a klepne ji pepka? Vlasy se jí táhly po pomačkaném obličejí jako rybniční chaluhy. Po každých deseti nebo dvaceti úderech srdce jí z úst unikl oblak páry. Nic jiného nedokazovalo, že je z masa a kostí, stejně jako já.

„Slyšíte mě?“

Ne, budu s ní muset zatřást.

Užuž jsem natahoval ruku k jejímu rameni, když se ten škrabavý zvuk ozval znovu, hluboko uvnitř jejího těla.

To nebylo chrápání. Byl to smrtelný chropot.

Běž do té druhé ložnice. Probud' jejího bratra. Potřebuje sanitku. Ne. Vyraž okno a dostaň se ven. Utíkej pro pomoc za Isaakem Pyem k Černé labuti. Ne. Vypτάvali by se, cos pohledával v Domě v lese. A co bys jim řekl? Ani nevíš, jak se ta ženská jmenuje. A beztak už je pozdě. Ona umírá, právě teď. Tím jsem si jistý. Chropot se prohlubuje. Je hlasitější, sípavější, bodavější.

Hrtan se jí napíná, jak se duše tlačí ze srdce ven.

Zvetšelé oči se prudce otevrou jako oči mrkací panny, černé, skelné, šokované.

Z černé praskliny úst se vyhrne vichřice.

Ve vzduchu visí nezvučný řev.

A neslábne.

KAT

Tma, světlo, tma, světlo, tma, světlo. Stěrače datunu nedokázaly udržet krok s lijákem, ani na nejrychlejší cyklus ne. Když se kolem v protisměru prohnal kamion s návěsem, chrstl na deštěm zalité přední sklo šplíchance pěny. Přes viditelnost jako v automyčce jsem jen taktak rozeznal dva radary ministerstva obrany, otáčející se neuvěřitelnou rychlostí. Čekaly na plný nápor vojsk Varšavské smlouvy. Cestou jsme toho s mámou moc nenamluvili. Částečně myslím kvůli tomu, kam mě vezla. (Hodiny na palubní desce ukazovaly 16:05. *Přesně* za sedmnáct hodin se bude konat moje veřejná poprava.) Když jsme zastavili na semaforu u zrušeného kadeřnictví, zeptala se mě, jak jsem se dneska měl, a já odpověděl: „Dobře.“ Zeptal jsem se, jak se měla ona, a máma odpověděla: „Ach, mám za sebou jiskřivě tvůrčí a hluboce uspokojivý den, děkuji.“ Máma dokáže být *příšerně* sarkastická, přestože mi přesně za tohle nadává. „Dostal jsi nějakou valentinku?“ Řekl jsem, že ne, ale i kdybych nějakou dostal, řekl bych jí, že ne. (Jednu jsem dostal, ale hodil jsem ji do koše. Stálo na ní „Vykuř mi ho“ a podepsaný tam byl Nicholas Briar, i když to vypadalo spíš na rukopis Garyho Drakea.) Duncan Priest dostal čtyři. Neal Brose jich dostal sedm, aspoň měl ten dojem. A Ant Little zjistil, že Nick Yew dostal *dvacet* valentinek. Nezeptal jsem se mámy, jestli nějakou dostala ona. Táta tvrdí, že Den svatého Valentýna, Den matek a Den bezrukých brankářů jsou bez výjimky komploty výrobců pohlednic, květinářek a čokoládoven.

Takže máma mě vysadila na křižovatce v Malvern Linku, poblíž kliniky. Zapomněl jsem si v přihrádce na rukavice deník, a kdyby nenaskočila červená, máma by k Lorenzovi Hussingtreeovi odjela s ním. („Jason“ není zrovna nejlepší jméno, jaké by si člověk přál, ale kdyby se v naší škole objevil nějaký „Lorenzo“, ugrilovali by ho Bunsenovými hořáky.) S diářem bezpečně uloženým v tašce jsem přeskákával zatopené

parkoviště u kliniky z jednoho suchého místečka na druhé, jako James Bond překonávající řeku po krokodýlích hřbetech. Venku před klinikou se poflakovalo pár třetáků nebo čtvrtáků ze střední školy Dysona Perrinse. Všimli si mojí nepřátelské uniformy. Podle Petea Redmarleyho a Gilberta Swinyarda se rok co rok čtvrtáci ze školy Dysona Perrinse a naši čtvrtáci v určený den ulijou z vyučování a sejdou se v tajné aréně za hlodašovými keři na obecním pozemku v Poolbrook, kde uspořádají hromadnou rvačku. Když z toho vycouváte, jste buzík, a když to nabonzujete někomu z učitelů, jste *mrtvola*. Pluto Noak údajně před třemi lety zmastil jejich nejdrsnějšího bijce tak, že mu ve worcesterské nemocnici museli znovu přišít čelist. Ještě *dneska* musí jíst brčkem. Naštěstí lilo tolik, že se se mnou kluci od Dysona Perrinse neobtěžovali.

Dneska jsem tu pro letošek už podruhé, takže mě hezká recepční z kliniky poznala. „Zavolám paní de Roové, že jsi tady, Jasone. Zatím se posad.“ Mám ji rád. Ví, proč sem chodím, takže se nepokouší zapřádat se mnou zbytečné hovory, které by mě odhalily. V čekárně je to cítit dezinfekcí a teplým plastem. Lidi, co tu čekají, nikdy nevypadají, že by měli bůhvíjaké potíže. Ale to já nejspíš taky ne, aspoň ne na první pohled. Všichni tu sedí těsně vedle sebe, jenomže o čem můžete mluvit kromě té věci, o které se vám vůbec mluvit nechce: „Takže, proč jste tady vy?“ Jedna babka při čekání štrikovala. Do cvakání jehlic se vplétal zvuk deště. Hobití mužík s vodnatýma očima se kýval ze strany na stranu. Ženská, která vypadala, že má místo klíčích kostí ramínka na šaty, si četla *Dalekou cestu za domovem*. Stojí tady i ohrádka pro batolata s hromádkou ožužlaných hraček, ale *dneska* osiřela. Zazvonil telefon a hezká recepční ho zvedla. Vypadalo to na soukromý hovor, protože zakryla mluvítko rukou a ztlumila hlas. *Ježíši*, jak já závidím všem, kdo můžou říct, co je napadne, přesně v tu chvíli, kdy je to napadne, a nemusejí si nejdřív ověřit, jestli se v tom neschovávají zadržovací slova. Hodiny s obrázkem slona Dumba mi v hlavě odtikávaly do rytmu říkanky: *zít-řek-rá-no-je-blíž-a-blíž-skon-či-to-když-se-od-vá-žíš-past-sklap-ne-a-to-vkaž-dém-slo-vu-zač-ni-zas-zno-vu-zno-vu-zno-vu*. (Čtvrt na pět. Zbývá mi šestnáct hodin a padesát minut života.) Zvedl jsem odrbaný výtisk *National Geographiku*. Nějaká Američanka v něm učila šimpanze znakovou řeč.

Většina lidí si myslí, že zadržávání a koktání je totéž, jenomže to je, jako byste srovnávali průjem se zácpou. Koktání znamená, že řeknete začátek slova a pak ho nemůžete přestat říkat znovu a znovu. *Ko-ko-ko-koktáte*. Asi takhle. Zadržávání znamená, že se zaseknete hned na začátku toho slova. Asi takhle. *Zzzz...adrháváte*. Právě kvůli svému zadržávání chodím k paní de Roové. (Vážně má ve jméně to „de“. Je to holandské jméno.) Začal jsem tam chodit to léto, kdy ani jednu nezapršelo a Malvernské vrchy úplně zhnědly, před pěti roky. Jednou odpoledne ještě na základce, když se do třídy řinulo okny sluneční světlo, s námi hrála paní učitelka Throckmortonová při hodině šibenici. Na tabuli stálo

MAR - E - ÁD -

To by dal dohromady každý blbeček, takže jsem zvedl ruku. Paní učitelka Throckmortonová řekla: „Ano, Jasone?“ – a v tu chvíli se můj život rozdělil na období před Katem a po Katovi. Slovo „marmeláda“ mi dunělo v hlavě, *ale prostě nešlo ven*. „M“ jsem ze sebe vypravil v pohodě, ale čím usilovněji jsem se snažil vyslovit zbytek, tím pevněji se smyčka stahovala. Vzpomínám si, jak Lucy Sneadsová něco zašeptala Angele Bullockové a zároveň potlačovala hihňání. Vzpomínám si, jak Robin South na to divadlo zíral s otevřenou pusou. Kdyby nešlo o mě, dělal bych totéž. Když se někdo v řeči zadrhne, poulí při tom oči, rudne, rozklepe se jako řeckořímský zápasník přidušený rovnocenným partnerem a lapá po dechu jako ryba v síti. Musí to být docela legrační pohled.

Jenomže mně to k smíchu nepřišlo. Paní učitelka Throckmortonová čekala. Všichni spolužáci čekali. Každá vrána a každý pavouk, co jich v Black Swan Green bylo, čekali. Každý mrak, každé auto na každé silnici, dokonce i paní Thatcherová v Dolní sněmovně, všechno strnulo, naslouchalo, čekalo a myslelo si, *co to sakra s Jasonem Taylorem je?*

Ale bez ohledu na to, jak šokovaný, vyděšený, zadýchaný a zahanbený jsem byl, bez ohledu na to, jak hloupě jsem vypadal, bez ohledu na to, jak jsem se *nenáviděl* za to, že ze sebe nevymáčknu jednoduché slovo ve své mateřštině, jsem *nedokázal říct* „marmeláda“. Nakonec jsem musel prohlásit: „Nejsem si jistý, paní učitelko,“ a paní Throckmortonová přikývla: „Chápu.“ A opravdu to chápala. Ještě ten večer zavolala mámě

a za týden jsem se poprvé ocitl u paní de Roové, logopedky z kliniky v Malvern Linku. To bylo před pěti lety.

Zhruba v té době (možná dokonce ještě to odpoledne) na sebe moje koktání vzalo podobu kata. Odulé rty, přeražený nos, šupinaté tváře a zarudlé oči, protože nikdy nespí. Představuju si ho v pokoji pro novorozence porodnice v Prestonu, jak rozpočítává kojence: *en-ten-tý-ky-dva-špa-lí-ky*. Představuju si, jak mi poklepal na miminčí rty a prohlásil: *Můj*. Ale doopravdy ho poznám podle rukou, ne podle tváře. Podle těch hadích prstů, co se mi zatínají do jazyka a mačkají mi hrtan, aby nic nefungovalo. Slova začínající na D patří odjakživa ke Katovým oblíbeným. Když mi bylo devět a deset, měl jsem hrůzu z toho, že se někdo zeptá: „Kolik je ti let?“ Nakonec jsem to řešil tak, že jsem ukazoval devět nebo deset prstů, jako by to byl fór, ale vím, že si ten člověk stejně vždycky pomyslel: *proč mi to ten chytrák prostě neřekne?* Dřív měl Kat rád taky slova na P, ale v poslední době se přesunul ke slovům na N a S. To je špatná zpráva. Uvědomte si, jaké písmeno potřebujete, když chcete říct na něco NE. Na N a na S začíná hrozně moc slov. Kromě toho, že Rusové rozpoutají jadernou válku, se ze všeho na světě nejvíc bojím, že se Kat začne zajímat o slova, co začínají na J, protože pak *nebudu moct vyslovit ani vlastní jméno*. Budu si ho muset nechat úředně změnit, jenomže to by táta nikdy nepřipustil.

Jediný způsob, jak Kata přelstít, je být o větu napřed, a když v ní objevíte zadrhávací slovo, změnit ji tak, abyste ho nemuseli použít. Samozřejmě to musíte provést tak, aby si toho člověk, se kterým mluvíte, vůbec nevšiml. Číst si ve slovnících, jako to dělám já, při těch úhybných manévrech celkem pomáhá, ale musíte mít pořád na paměti taky to, s kým mluvíte. (Kdybych mluvil s jiným třináctiletým klukem a řekl například „melancholický“, abych se vyhnul zadrhnutí na „smutný“, byl bych všem pro smích, protože od dětí se nečeká, že budou používat dospělá slova typu „melancholický“. Každopádně ne na jednotné státní střední škole v Uptonu.) Jinou strategií je získávat čas protahováním „Ééééé....“ v naději, že Kat poleví v ostražitosti a nechá slovo proklouznout. Jenomže když moc často spoléháte na „ééééé....“, vypadáte jako blbeček. A nakonec, když vám někdo z učitelů položí přímou otázku a odpovědí je zadrhávací slovo, je nejlepší předstírat, že odpověď prostě neznáte. Nedokázal bych spočítat, kolikrát jsem to už udělal. Někdy učitelům rupnou nervy (zvláště když strávili půlku

hodiny vysvětlováním dotyčné věci), ale *cokoli* je lepší než dostat nálepku „Školní koktal“.

Tomu jsem zatím s odřenýma ušima unikal, ale zítra ráno, v devět hodin a pět minut, se to stane. Budu muset vstát a před Garym Drakeem, Nealem Brosem a celou svou třídou nahlas předčítat z knihy pana Kempseyho *Prosté modlitby do složitého světa*. V tom textu budou *desítky* zadrhávacích slov, která nebudu moct nahradit ani předstírat, že je neznám, protože je budu mít vytištěná přímo před očima. Kat se bude při čtení řídit těsně přede mnou, podtrhávat všechna svoje oblíbená slova začínající na D a S a N a k tomu mi mumlat do ucha: „Ták, Taylore, a zkus ze sebe vypravit *tohle!*“ Naprosto bezpečně vím, že když se na mě budou všichni dívat, včetně Garyho Drakea a Neala Brose, Kat mi *rozdrtí* krk, *sežvýká* jazyk a *zmačká* obličej. Budu vypadat hůř než Joey Deacon, a ten je po mozkové obrně. Budu zadrhávat hůř, než jsem kdy v životě zadrhával. Už ve čtvrt na deset se moje tajemství rozšíří po celé škole jako bojový otravný plyn. Do konce první přestávky povedu život, jaký nestojí za to žít.

Nejgrotesknější věc, jakou jsem kdy slyšel, je tahle. Pete Redmarley přísahal na hrob svojí babičky, že je to pravda pravdoucí, takže na tom asi opravdu něco bude. Je to o jednom klukovi z posledního ročníku, který šel psát maturitní písemky. Měl takové ty příšerné rodiče, co na něj hrozně tlačili, že musí mít samé jedničky, jenomže když zkouška začala, ten kluk se zhroutil a vůbec nerozuměl otázkám. A tak vytáhnul z penálu dvě propisky, přidržel si je špičatými konci před očima, vstal a vši silou praštil hlavou o lavici. Přímo tam, ve třídě, u zkoušek. Propisky mu zajely do očí tak hluboko, že mu z krvácejících očních důlků trčely jen jejich konce. Ředitel Nixon to ututlal, takže se to nedostalo do novin nebo tak něco. Je to hnusná a příšerná historka, ale právě v tuhle chvíli bych radši zabil Kata tímhle způsobem, než abych mu dovolil, aby mě zítra ráno zabil on.

A to myslím vážně.

Boty paní de Roové po podlaze klapou, takže okamžitě poznáte, že si pro vás jde. Musí jí být už čtyřicet, nebo možná ještě víc, nosí těžké stříbrné brože a květované šaty a na hlavě má zplihlou helmu bronzových vlasů. Předala recepční nějakou složku, povzdechla si, když si všimla, jak venku prší, a prohodila: „Vypadá to, že v nejtemnějším

Worcestershiru nastala doba dešťů!“ Souhlasil jsem, že leje jako z konve, a bleskurychle s ní odešel. Aby ostatní pacienti nezjistili, proč tam chodím. Kráčeli jsme chodbou a cestou jsme míjeli informační cedule s nápisy jako PEDIATRIE a ULTRAZVUK. (Můj mozek žádný ultrazvuk nerozluští. Porazím ho tím, že budu soustředěně myslet na všechny oběžnice ve sluneční soustavě.) „V téhle části světa bývá únor přišer-ně ponurý,“ prohodila paní de Roová, „nemyslíš? Není to ani tak měsíc jako spíš osmadvacet dní dlouhé pondělní ráno. Za tmy odcházíš, za tmy se vracíš. A za takhle deštivých dnů je to jako bydlet v jeskyni pod vodopádem.“

Řekl jsem paní de Roové, že eskymácké děti prý musejí pravidelně používat horské sluníčko, aby nedostaly kurděje, protože na severním pólu trvá zima většinu roku. Doporučil jsem jí, že by si ho možná měla taky pořídit.

Paní de Roová odpověděla: „Budu o tom přemýšlet.“

Prošli jsme kolem místnosti, kde vřískalo mimino, které právě dostalo injekci. Ve vedlejší ordinaci seděla na invalidním vozíku pihovatá holka asi stejně stará jako Julia. Chyběla jí jedna noha. Nejspíš by z fleku brala moje zadrhávání, kdyby jí to vrátilo nohu, a mě napadlo, jestli si člověk uvědomí, že je vlastně šťastný, jen když vidí neštěstí druhých. Ovšem nesmíte zapomínat, že to funguje na obě strany. Zítra ráno se na mě budou lidi dívat a myslet si: *Můj život je sice možná močál plnej sraček, ale aspoň nejsem v kůži Jasona Taylora. Já aspoň umím mluvit.*

Únor je Katův oblíbený měsíc. Začátkem léta propadá ospalosti a podřimuje až do podzimu, takže se mi mluví trochu líp. Po prvním kole sezení u paní de Roové před pěti lety si v době, kdy u mě propukla senná rýma, dokonce všichni mysleli, že jsem se zadrhávání nadobro zbavil. Jenomže v listopadu se Kat zase probouzí, trochu jako král Ječmínek v obráceném gardu. Do ledna bývá v plné síle, takže se vracím k paní de Roové. *Letos je Kat čilejší než kdy předtím. Před čtrnácti dny u nás byla na návštěvě teta Alice, a když jsem šel jednou večer po chodbě, slyšel jsem ji, jak říká mámě: „Prosím tě, Heleno, kdy uděláte něco s tím jeho koktáním? Pro takové děcko je to společenská sebevražda. Nikdy nevím, jestli mám dokončit větu místo něj, nebo nechat toho chudáka kluka trápit.“* (Poslouchat za dveřmi je docela vzrušující, protože se dozvíte, co si lidi doopravdy myslí, ale přesně z toho samého

důvodu vás může poslouchání za dveřmi ranit do krve.) Když teta Alice odjela zpátky do Richmondu, máma si se mnou sedla a sdělila mi, že neuškodí, když se zase podíváme za paní de Roovou. Odpověděl jsem, že klidně, protože jsem si to ve skutečnosti přál, ale neodvážil jsem se to sám navrhnout, protože jsem se styděl. Protože když se o svém zadrhávání zmíním, začne mi hned připadat skutečnější.

V ordinaci paní de Roové je cítit nescafé. Ona pije nescafé v jednom kuse. Má tam dvě odřené pohovky, jeden kobereček v barvě vaječného žloutku, těžítka, které vypadá jako dračí vejce, několikapodlažní plastovou garáž na angličáky od firmy Fisher-Price a obrovskou masku od kmene Zulu z Jižní Afriky. Paní de Roová se v Jižní Africe narodila, ale jednoho dne jí řekli, že musí do čtyřadvaceti hodin opustit zemi, nebo ji zavřou do vězení. Ne že by spáchala nějaký zločin, ale protože to se v Jižní Africe dělá, když nesouhlasíte s tím, že je v pořádku, aby barevní lidé živořili v chatrčích z bláta a slámy ve velkých rezervacích, kde nejsou školy, nemocnice ani pracovní místa. Julia tvrdí, že v Jižní Africe se policisté často vůbec nenamáhají zavírat lidi do vězení, a rovnou je shodí ze střechy mrakodrapu a pak řeknou, že se zadržení pokusili o útěk. Paní de Roová a její manžel (neurochirurg původem z Indie) ujeli džípem do Rhodesie, ale museli tam nechat všechn svůj majetek. Vláda jim ho zabavila. (V *Malvernském týdeníku* otiskli s paní de Roovou rozhovor, proto většinu těchhle věcí vím.) Když je v Jižní Africe léto, je u nás zima a obráceně, takže únor tam bývá příjemný a teplý. Paní de Roová má pořád trochu zvláštní přízvuk. „Víš“ vyslovuje jako „fíš“ a její „jo“ zní jako „jú“.

„Takže, Jasone,“ začala dneska, „jak se ti daří?“

Když se lidi ptají dětí na tohle, většinou chtějí slyšet jenom „děkuju, dobře“, ale paní de Roovou to opravdu zajímá. Takže jsem se jí přiznal k tomu zítřejšímu třídnímu shromáždění. Mluvit o zadrhávání je pro mě skoro stejně trapné jako doopravdy zadrhávat, ale s ní je to v pohodě. Kat ví, že na paní de Roovou si nemůže vyskakovat, a tak dělá, jako by tam vůbec nebyl. Což je dobře, protože to dokazuje, že *umím* mluvit jako normální člověk, jenomže na druhou stranu je to špatně, protože jak může paní de Roová porazit Kata, když ho nikdy pořádně nevidí?

Paní de Roová se zeptala, jestli jsem si s panem Kempseym promluvil a zeptal se ho, zda by mě na pár týdnů z předčítání neomluvil. To už

Třináct měsíců

jsem udělal, vysvětlil jsem jí, a on mi odpověděl tohle: „Jednoho dne se všichni musíme postavit svým démonům, Taylore, a tvůj čas právě na-
dešel.“ Při třídních shromážděních, která se konají na začátku každé-
ho týdne, předčítají studenti modlitby v abecedním pořadí. Právě jsme
se dostali k „T“ jako „Taylor“, a přes to podle pana Kempseyho nejede
vlak.

Paní de Roová broukla, jako by chtěla říct „aha“.

Pak jsme chvíli mlčeli.

„Nějaký pokrok s deníkem, Jasone?“

Ten deník je nový nápad, se kterým přišel táta. Zatelefonoval paní
de Roová a řekl jí, že vzhledem k tomu, že se „můj stav každoročně touto
dobou zhoršuje“, by možná bylo vhodné zadat mi nějaký „domácí úkol“
navíc. Paní de Roová navrhla, že bych si mohl vést deník. Jenom jednu
dvě řádky denně, kam bych napsal, kdy, kde a na jakém slově jsem se
zadrhnul a jak jsem se v tu chvíli cítil.

První týden vypadá takhle:

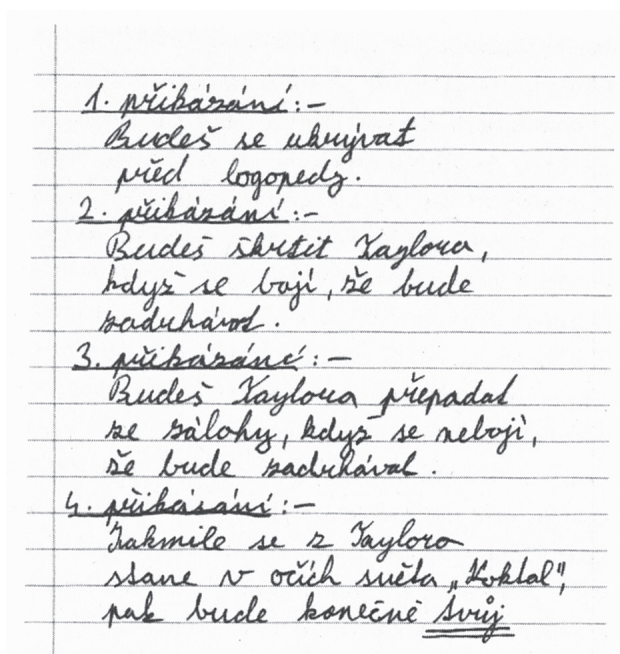
Datum	miesto	slovo	jak se cítel
12. únor 1982	jidelna	nevino	špatně
13. únor 1982	škola školovník	skočil	špatně
14. únor 1982	škola autobus	skvělý	špatně a špatně
15. únor 1982	N telefon	Nothing hava	špatně
16. únor 1982	kučina Rhydda	rodovka	špatně a špatně
17. únor 1982	hodina brancous- Stiny	mest-ee par	špatně

„Takže spíš tabulka,“ podotkla paní de Roová, „než deník klasického typu, že?“ (Upřímně řečeno jsem to sesmolil včera večer. Nejsou to lži nebo tak něco, jenom pravdy, které jsem si vymyslel. Kdybych měl zaznamenat každou situaci, kdy musím kličkovat před Katem, byl by ten deník tlustý jako Zlaté stránky.) „Velmi informativní. A pečlivě narýsované.“ Zeptal jsem se, jestli bych si měl deník vést i další týden. Paní de Roová řekla, že se domnívá, že by mého otce zklamalo, kdybych v tom nepokračoval, takže bych asi měl.

Pak paní de Roová vytáhla svůj metrognóm. Metrognómy jsou obrácená kyvadla bez toho kusu s hodinami. Odklikávají rytmus. Jsou malé, proto se jim možná říká gnómy. Normálně je používají lidi, co se učí hrát na nějaký hudební nástroj, ale logopedi je mají taky. Čtete do rytmu s tikáním, asi takhle: *Ta-dy-je-svíč-ka-co-s-ní-pů-jdeš-spát-ta-dy-je-smyč-ka-co-ne-se-tvůj-kat*. Dneska jsme ze slovníku četli celý sloupec slov na N, pěkně jedno po druhém. Metrognóm vážně mluvení usnadňuje, takže je stejně lehké jako zpívání, ale copak ho můžu nosit věčně s sebou? Lidi jako Ross Wilcox by řekli: „Co to má jako bejt, Taylore?“, v nanosekundě by mu ulomili kyvadýlko, a ještě by prohlásili: „Ten šunt vůbec nic nevydrží.“

Po metrognómu jsem četl nahlas z knížky, kterou pro mě paní de Roová schovává a která se jmenuje *Z jako Zachariáš*. *Z jako Zachariáš* je o holce Anne, co žije v údolí, kde funguje místní potrhlý povětrnostní systém, který ji ochránil v časech, kdy zbytek země zničila jaderná válka a všechny ostatní zahubila. Pokud Anne ví, je nejspíš poslední člověk, co zůstal na Britských ostrovech naživu. Ta kniha je úplně úžasná, akorát trochu ponurá. Možná paní de Roová navrhla, že budeme číst právě tohle, aby mi připadalo, že jsem na tom navzdory svému zadrhávání líp než ta Anne. Na pár slovech jsem sice klopýtl, ale kdybyste na to nečekali, vůbec byste si toho nevšimli. Víím, že tím paní de Roová chtěla říct: *Vidíš, dokážeš číst nahlas bez zadrhávání*. Jenomže některé věci nechápou ani logopedi. Docela často, i během špatných období, mi Kat dovolí říkat, co chci, dokonce i slova začínající na nebezpečná písmena. To mi za a) dává naději, že jsem se uzdravil, kterou pak Kat s gustem rozdupe na prach, za b) dovolí předstírat před ostatními ve škole, že jsem normální, a zároveň to udržuje při životě neustálý strach, že moje tajemství někdo odhalí.

A je toho víc. Jednou jsem si sepsal Katova Čtyři příkázání:

Když sezení skončilo, paní de Roová se mě zeptala, jestli už jsem ohledně toho třídního shromáždění klidnější. Byla by ráda, kdybych řekl „jasně“, ale jen pokud to budu myslet vážně. „O moc ne, abych byl upřímný,“ povzdychl jsem si. Pak jsem se jí zeptal, jestli je zadrhávání něco jako beďary, takže z toho člověk časem vyroste, nebo jestli jsou děti, co zadrhávají, spíš něco jako hračky, které špatně sestavili už v továrně, a tím pádem zůstanou porouchané celý život. (Existují i dospělí, co zadrhávají. V jednom komediálním seriálu, který vysílají na BBC, takový pán vystupuje. Ten seriál se jmenuje *Stále na příjmu* a Ronnie Barker v něm hraje prodavače, který koktá tak příšerně, tak komicky, že se publikum může počurat smíchy. Už jen při představě, že něco jako *Stále na příjmu* existuje, se scvrkávám jako igelitový sáček v ohni.)

„Ááááho,“ přikývla paní de Roová. „To je, oč tu běží. Moje odpověď zní: přijde na to. Logopedie je stejně nedokonalá věda, Jasone, jako je mluvení složitá záležitost. Když lidé mluví, na artikulaci se podílí dvaasedmdesát svalů. Neuronová spojení, která můj mozek právě teď používá, abych ti mohla říct tuto větu, se počítají na desítky milionů. Není divu, že podle jedné studie tvoří lidé s nějakým typem řečové vady dvanáct procent populace. Nespolehej na nějaký zázračný lék.“

Ve velké většině případů se pokrok dostavuje nikoli díky naší snaze řečovou vadu zlikvidovat. Když ji budeš silou vůle potlačovat, začne se prosazovat o to urputněji. Chápeš? Ne, je zapotřebí – i když ti to možná bude připadat postavené na hlavu – vyrovnat se s tím problémem, uzavřít s ním nějakou oboustranně přijatelnou dohodu, respektovat ho, nebát se ho. Áááhno, čas od času znovu prudce propukne, ale když budeš vědět, proč propukl, budeš taky vědět, jak uhasit to, co ten plamen přživuje. Kdysi, ještě v Durbanu, jsem měla kamaráda, který býval alkoholik. Jednoho dne jsem se ho zeptala, jak se vlastně vyléčil. Můj přítel řekl, že nic takového neudělal. Já jsem namítla: ‚Jak to myslíš? Vždyť sis tři roky nedal ani skleničku.‘ Vysvětlil mi, že neudělal nic jiného, než že se stal alkoholikem, který nepije alkohol. A to je můj cíl. Pomocť lidem, kteří mají problém se zadržáváním a zadržávají, aby se z nich stali lidé, kteří mají problém se zadržáváním, a nezadržávají.“

Paní de Roová není hloupá a všechno, co říkala, dává smysl.

Ale na ztřešší třídní shromáždění je mi to houby platné.

K večeři jsme měli zapékané hovězí s ledvinkami v těstíčku. Hovězí je v pohodě, ale z ledvinek se mi obrací žaludek. Nezbyvá mi než se snažit polykat je vcelku. Nenápadně si je strkat do kapsy je moc riskantní, protože posledně mě při tom Julia přistihla a práskla mě. Táta vyprávěl mámě, že v novém velkém obchodě síť Greenland v Readingu zacvičuje nového prodejce. „Je to zelenáč, co zrovna dokončil nějaký manažerský kurs, a Irčan do morku kostí k tomu, ale to vám povídám, ten kluk má teda vyřídku. Huba mu jede jak šlejffřovi! Zrovna když jsem se snažil vštípit jednotkám trochu staré dobré pracovní morálky, objevil se tam zčistajasna Craig Salt a Danny ho okouznil tak, že *mu do pěti minut zobal z ruky*. To je materiál na vedoucí funkci, tenhle mládenec. Až mi dá Craig Salt příští rok na starost celostátní síť prodejců, budu Dannyho Lawlora tlačit nahoru a je mi upřímně jedno, komu tím šlápnu na kuří oko.“

„Irově vždycky museli spoléhat na svůj ostrovtip,“ prohodila máma.

Táta si nevzpomněl, že jsem měl dneska logopedii, dokud se před ním nezmínila, že vypsala „tučnější“ šek pro Lorenza Hussingtreea v Malvern Linku. Táta se zeptal, co paní de Roová říkala na jeho nápad s deníkem. Její poznámka, že to bylo „velice informativní“, mu ještě zlepšila už tak skvělou náladu. „Informativní? Spíš nezbytně nutné! Zdravé manažerské principy se dají uplatnit ve všech oblastech života.“

Jak jsem říkal Dannymu Lawlorovi, každý operátor je jen tak dobrý, jak dobrá má vstupní data. Bez správných dat jsi jako *Titanik*, který bloudí Atlantikem plným ledovců bez radaru. A výsledek? Srážka, katastrofa, spěte sladce.“

„Nevynalezli radary až za druhý světový?“ Julia si napíchla na vidličku kus hovězího. „A nepotopil se *Titanik* už před tou první?“

„Ten princip, drahá dcero, má univerzální platnost. Když si nevedeš záznamy, nemůžeš vyhodnocovat pokroky. To platí pro maloobchodníky, platí to pro pedagogy, platí to v armádě, platí to *pro každého*, kdo operuje v nějakém systému. Jednoho krásného dne během své slavné kariéry u Nejvyššího soudu na to přijdeš tím bolestnějším způsobem a řekneš si: Kdybych jen tenkrát poslouchala svého moudrého otce. Jakou ten měl tehdy pravdu!“

Julia si odfrkla jako kůň, což jí prošlo, protože je to Julia. Já bych nikdy nemohl vmést tátovi takhle rovnou do očí, co si myslím. Cítím, jak ve mně ty věci, které neříkám, zahnívají jako naplesnivělé brambory v sáčku. Když zadržáváte, nemáte při hádce šanci, protože jakmile se ve větě zadrhnete: j-j-je k-k-konec, p-p-prohrál jsi, K-k-kok-tale! Když zadržávám před tátou, objeví se mu v obličeji stejný výraz jako tehdy, když si domů přinesl sestavitelný ponk pro kutily a zjistil, že mu v balení chybí sáček dost podstatných šroubků. Kat ten výraz prostě *miluje*.

Když jsme s Julií domyli nádobí, seděli už táta s mámou u televize a dívali se na nový soutěžní pořad plný barevných efektů, který se jmenuje *Hádej, hádej, hadači* a uvádí ho Terry Wogan. Soutěžící se musejí pít po tom, jaké slovo ve větě chybí, a když uhodnou stejné slovo jako parta celebrit, získají naprosto trapné ceny, jako třeba držák na hrnky ve tvaru stromu, na kterém jsou zavěšené hrnky.

Nahoře v pokoji jsem začal psát úkol o feudálním systému do hodiny paní učitelky Coscombové. Ale pak mě úplně pohltila báseň o bruslaři na zamrzlém jezeře, který tolik touží vědět, jaké je to být mrtvý, až přesvědčí sám sebe, že s ním mluví utopený kluk. Naklepal jsem ji na svém mechanickém psacím stroji Silver Reed Elan 20. Líbí se mi, že na něm není číslice 1, takže se místo ní používá písmeno „l“.

Můj Silver Reed je nejspíš to, co bych z našeho domu vynesl jako první, kdyby začalo hořet, když jsem teď rozbil dědečkovy Omegy Seamaster. To byla ta nejhorší věc v zamčeném domě z mých snů.

Ale najednou na budíku svítilo 21:15. Zbývá necelých dvanáct hodin. Na okno mi klepal déšť. Rytmus metronómu je obsažený taky v dešti a v básních a v dýchání, nejen v tikání hodin.

Na strop mi zabubnovaly Juliiny kroky a pak zaklapaly na schodech. Strčila hlavu do dveří obýváku a zeptala se, jestli může zavolat Kate Alfrickové ohledně nějakého domácího úkolu z ekonomie. Táta řekl, že klidně. Telefon máme v předsíni, aby nebylo moc pohodlné se vybavovat, takže když se proplížím po odpočívadle nad schody na svoji pozorovatelnu, skoro nic mi neunikne.

„Jasně, jasně, *dostala* jsem tvoji valentinku a je to od tebe fakt milý, ale *poslouchej*, ty přece víš, proč ti volám. Udělals to?“

Ticho.

„Prostě mi to řekni, Ewane. Prošels?“

Ticho. (Kdo je Ewan?)

„*Paráda! Nádhera! Fantazie!* Kdybys to neudělal, tak si piš, že bych ti dala kopačky. Nemůžu chodit s klukem, co neumí řídit.“

(„Chodit?“ „Dát kopačky?“) Přidušený smích, pak ticho.

„Ne. Ne! To fakt udělal?“

Ticho.

Julia vydala ten *áááách* sténavý zvuk, který z ní vždycky vyleze, když někomu něco ukrutně závidí. „Bože, proč *já* nemůžu mít odporně bohatého strejčka, co by mi dával sportáky? Nemohla bych si vzít jednoho z těch tvejch? No tak, máš jich víc, než potřebuješ...“

Ticho.

„*Jasně*. Co třeba v sobotu? No jo, já pořád zapomínám, že máš celý dopoledne školu...“

Škola v sobotu dopoledne? Tak to tenhle Ewan musí chodit do katedrální školy ve Worcesteru. Mládeneček z lepší rodiny.

„... tak v kavárně obchodáku Russell & Dorrell. V půl druhý. Kate mě tam odveze.“

Potměšilý julčí smích.

„Ne, *jeho* s sebou rozhodně brát nebudu. *Věc* obvykle v sobotu visí někde na stromě nebo se schovává v nějaký díře.“

Náhle se otevřely dveře do obýváku a předsíň zaplavila znělka *Událostí o deváté*. Julia okamžitě změnila tón, jako by mluvila s Kate: „Jo, tuhle část mám, Kate, ale pořád nechápu otázku devět. Radši bych si měla před písíčkou porovnat odpovědi s tebou. Dík. Takže ráno. Dobrou.“

„Vyřešeno?“ zavolal na ni táta z kuchyně.

„Víceméně,“ odpověděla Julia a zapnula si penál.

Julia umí perfektně lhát. Hlásí se na práva a už má několik nabídek z univerzit. (Advokát/umí lhát. Doteď jsem si nevšimnul, že se to rýmuje.) Z představy, že se nějaký kluk cicmá s mojí ségrou, se mi zvedá žaludek, ale docela hodně kluků z posledního ročníku si na Julii myslí. Vsadím se, že ten Ewan je jeden z těch supersebevědomých týpků, co používají vodu po holení Blue Stratos, nosí boty do špičky a mají účes jako Nick Heyward z kapely Haircut 100. Vsadím se, že Ewan mluví v plynulých, dobře nacvičených větách, které jedna do druhé dokonale zapadají, jako můj bratranec Hugo. Dobře mluvit je totéž co velet.

Bůhví, jakou práci zvládnou jednou já. Právnické ze mě být nemůže, to je jasné. U soudu si nemůžete dovolit zadržávat. A ve třídě taky ne. Žáci by mě *ukřižovali*. Nenajde se moc zaměstnání, kde byste nemuseli mluvit. Nemůže ze mě být profesionální básník, protože paní učitelka Lippettsová jednou řekla, že poezii nikdo nekupuje. Mohl bych se stát mnichem, ale církev je ještě nudnější než sedět u televize a civět na monoskop. Když jsme byli menší, máma nás nutila chodit do nedělní školy u Svatého Gabriela, ale kvůli tomu se z každé neděle stalo mučení nudou. Dokonce i mámu to po pár měsících znudilo. Trčet uvězněný v klášteře by byla *sebevražda*. Co takhle strážce majáku? Všechny ty bouře, západy slunce a chleby s taveňákem by asi nakonec vedly k tomu, že bych se začal cítit trochu osamělý. I když na osamělost bych si radši měl zvyknout. Copak by nějaká holka chodila s klukem, který zadržává? Nebo si s ním třeba jen zatancovala? Na vánoční diskotéce v Black Swan Green by dávno dohrála poslední písnička, než bych ze sebe vypravil *S-s-s-smím p-p-p-prosit?* Nebo co kdybych začal zadržávat při vlastní svatbě a nedokázal říct ani „ano“?

„Tys mě šmíroval?“

Ve dveřích se objevila Julia a opřela se o rám.

„Cože?“

„Slyšels, ne? Tys šmíroval? Poslouchals, jak jsem teď telefonovala?“

„Tys telefonovala?“ Moje odpověď přišla příliš rychle a zněla příliš nevině.

„Jestli chceš znát můj názor,“ vyštěkla a pod jejím palčivým pohledem mi začal doutnat obličej, „žádat trochu soukromí snad není tak

moc. Kdybys ty měl nějaký kámoše, kterejm bys moh zavolat, Jasone, nešmírovala bych tě. Lidi, co šmírujou, jsou takoví červi.“

„Já tě nešmíroval.“ Znělo to strašně ufnukaně.

„Tak jak to, žes měl před třema minutama dveře zavřený, ale teď jsou dokořán?“

„Já –“ (Kat uchvátil „nevím“, takže jsem musel zbytek té věty spolknout, jako by mi zaskočilo.) „Co je ti do toho? Bylo tu dusno.“ („Dusno“ nechal Kat na pokoji.) „Šel jsem na záchod. A dveře otevřel průvan.“

„Průvan? Jasně, tady nad schodama zuří hurikán. Málem to nedokážu ustát.“

„Já jsem tě neposlouchal!“

Julia mlčela tak dlouho, aby mi dala jasně najevo, že ví, že kecám. „A kdo ti řek, že si můžeš půjčit *Abbey Road*?“

Její elpíčko leželo vedle mého mizerného gramofonu. „Ty tu desku stejně skoro neposloucháš.“

„I kdyby to byla pravda, nedělá to z ní tvůj majetek. Ty zase nikdy nenosíš dědečkovy hodinky. Dělá to snad z nich můj majetek?“ Vešla do mého pokoje, aby zabavila svoji desku, a překročila přitom moji školní tašku Adidas. Mrkla na můj psací stroj. Celý zahanbený jsem se k němu vrhl, abych báseň zakryl vlastním tělem. „Takže souhlasíš,“ řekla a skrytý význam těch slov byl stejně hlasitý jako dělbuchy, „že chtít trochu soukromí není tak moc? A jestli bude na tý desce jediný škrábnutí, je po tobě.“

Skrze strop ke mně nedoléhá *Abbey Road*, ale „The Man with the Child in His Eyes“ od Kate Bushové. Tuhle písničku si Julia pouští, jenom když prožívá prudká citová hnutí nebo když zrovna dostala měsíčky. Její život musí být báječný. Je jí osmnáct, co nevidět vypadne z Black Swan Green, má kluka, co jezdí ve sportáku, dostává dvakrát vyšší kapesné než já a dokáže ostatní přesvědčit, aby udělali, co po nich chce, pomocí slov.

Jenom pomocí slov.

Julia si právě pustila „Songbird“ od skupiny Fleetwood Mac.

Ve středu táta vstává ještě za tmy, protože musí jet do Oxfordu na každotýdenní poradou na ústředí Greenlandu. Garáž je přímo pod mým pokojem, takže slyším jeho Rover 3500 startovat. Když přší, jako dneska

ráno, pneumatiky zasviští na příjezdové cestě plné kaluží a déšť hlasitě zabuší do zvednutých garážových vrat.

Na mém radiobudíku svítilo 06:35 číslicemi stejně jedovatě zelenými jako mimozemšťan Mekon – zbývalo mi všehovšudy 150 minut života. Už jsem před sebou viděl řady a sloupce obličejů v naší třídě, jako obrazovku plnou vetřelců. Ty tváře se pochechtávají, vypadají nechápavě, zděšeně, *soucítěně*. Kdo rozhoduje, která postižení jsou k smíchu a která jsou tragická? Třeba slepčům se lidi neposmívají a nedělají ani fórky o železných plicích.

Kdyby se božím zásahem změnila každá minuta v půlrok, dospěl bych u snídaně do středního věku a ve chvíli, kdy bude načase nastoupit do školního autobusu, bych byl po smrti. Mohl bych navždycky spát. Abych zahnal myšlenky na to, co mě čeká, lehl jsem si na záda a představoval si, že strop je nezmapovaný povrch planety třídy G, která obíhá kolem Alfy Centauri. Neobydlený. Jaktěživo bych tam nemusel pronést jediné slovo.

„Jasone! Vstávat!“ zakřičela z přízemí máma. Zdálo se mi, že jsem se probudil v lese namodralém jako svítiplyn a našel dědečkovy omegy, celé a tikající, v krokusech s plamennými květy. Pak se ozval zvuk běžících nohou doprovázený myšlenkou, že je to jezdec z Přízraků ženoucí se zpátky domů na hřbitov u Svatého Gabriela. Máma znovu zakřičela: „Jasone!“ a já se podíval, kolik je hodin: 07:41.

Vypravil jsem ze sebe ospalé „jo!“ a nařídil nohám, aby se vyhouply z postele, takže je zbytek těla bude muset chtě nechtě následovat. V zrcadle nad umyvadlem jsem bohužel neobjevil žádné příznaky lepry. Napadlo mě, že bych si mohl na čelo přitisknout horkou žínku, pak si ho osušit a jít si mámě postěžovat, že mám horečku, jenomže ona se nedá podfouknout tak snadno. Červené slipy, co mi nosí štěstí, byly v prádle, tak jsem si vybral ty banánově žluté. Dneska nemáme tělocvik, takže na tom nesejde. Dole se máma dívala v televizi na ranní zprávy a Julia si krájela banán do ovesných vloček.

„Brý ráno,“ zamumlal jsem. „Co je to za časák?“

Julia zvedla *Face* tak, aby byla vidět obálka. „Jestli na něj hrábneš, až budu pryč, uškrtním tě.“

To já jsem se měl narodit, zasyčelo Nenarozené dvojče, *ne ty, ty krávo*.

„Má tenhle výraz něco znamenat?“ Julia na včerejší večer nezapomněla. „Tváříš se, jako by ses právě počural.“

Mohl jsem jí to oplatit a zeptat se, jestli by uškrtila i Ewana, kdyby hrábnul na její časopis, jenomže tím bych přiznal, že jsem šmírující červ. Vločky v mojí misce chutnaly jako piliny. Po jídle jsem si vyčistil zuby, naskládal si dnešní učebnice do svojí adidasky a propisky do penálu. Julia už byla pryč. Jezdí do detašované budovy naší školy, kde jsou maturitní třídy, s Kate Alfrickovou, která už má řidičák.

Máma zrovna telefonovala tetě Alici kvůli nové kuchyni. „Počkej, Alice.“ Máma zakryla mluvítko dlaní. „Máš peníze na oběd?“

Přikývnul jsem. Rozhodl jsem se, že jí povím o tom třídním shromáždění. „Mami, já bych ti –“

Kat zablokoval „nutně“.

„Pospěš si, Jasone! Ujede ti autobus!“

Venku bylo mokro a větrno, jako by se na Black Swan Green zaměřil obří automat na déšť. Kingfisher Meadows byly plné zdí s mokkými skvrnami, krmítek pro ptáky, z nichž odkapávala voda, opršelých trpaslíků, přetékájících zahradních jezírek a lesknoucích se skalek. Ze suché verandy pana Castlea mě pozorovala stříbrošedá kočka. Hrozně jsem si přál, aby existoval způsob, jak by se kluk mohl proměnit v kočku. Prošel jsem kolem schůdků přes ohradu, za kterou začínala koňská stezka. Kdybych byl Grant Burch, Ross Wilcox nebo některý z těch kluků z obecních domů na Wellington End, jednoduše bych se na školu vykašlal, přešel ohradu a vyrazil po téhle stezce někam pryč. Třeba bych konečně zjistil, jestli vede ke ztracenému tunelu pod Malvernami. Jenomže kluci jako já tohle prostě udělat nemůžou. Pan Kempsey by si okamžitě všimnul, že jsem se nedostavil právě v den třídního shromáždění, kterého jsem se tak děsil. Do velké přestávky by ze školy zavolali mámě. Upozornili by ředitele. Tátu by odvolali z jeho středeční porady. Po mojí stopě by vyrazili pracovníci odboru pro potírání záškoláctví vybavení policejními psy. Chytili by mě, vyslychali, stáhli zaživa z kůže a pan Kempsey by mě *tak jako tak* donutil přečíst pasáž z *Prostých modliteb do složitého světa*.

Jakmile se jednou zamyslíte nad následky, jste v loji.

U Černé labutě se holky choulily ve skupinkách pod deštníky. Kluci deštníky nosit nemůžou, protože to vypadá teploušsky. (Teda kromě

Granta Burche, na kterého neprší, jelikož nad ním jeho sluha Philip Phelps rozevřel velké golfové paraple.) Péřovka mi udržovala horní část těla víceméně v suchu, ale když jsem došel na roh hlavní ulice, projel kolem nějaký Vauxhall Chevette a rozstříkl všude kolem vodu, která mi promáčela lýtka. Vlhké ponožky mě škrábaly na kůži. Pete Redmarley, Gilbert Swinyard, Nick Yew, Ross Wilcox a zbytek jejich party uspořádali bitku v kalužích, ale zrovna když jsem k nim došel, vynořil se z vedlejší ulice školní autobus s kulatými světly. Norman Bates na nás mžoural zpoza volantu jako nedospalý řezník na chlív plný prasat na porážku. Nastoupili jsme a dveře se syčivě zavřely. Na mých casíích stálo 08:35!

Za deštivých rán je školní autobus cítit kluky, krkanci a popelníky. Přední řady zaberou holky, které nastupují v Guarlfordu a v Blackmore End a baví se v jednom kuse o domácích úkolech. Když školní autobus řídí Norman Bates, chovají se Pete Redmarley a Gilbert Swinyard slušně. Norman Bates patří k těm chlápům, co vypadají, jako by byli z puklého kamene, a není radno si s nimi zahrávat. Pluto Noak jednou v autobuse ze srandy otevřel nouzový východ. Norman Bates nakráčel dozadu, popadl ho za flígr, vyvlekl ho k předním dveřím a beze slova ho vyhodil ven. Pluto Noak na něj z příkopu zakřičel: „Za tohle vás budu žalovat! Zlomil jste mi ruku, kurva!“

Norman Bates si místo odpovědi vytáhl z koutku úst retko, naklonil se ze schůdků autobusu, vyplázl jazyk jako Maor a uhasil si oharek cigarety, pořád žhnoucí, pomalu a rozvážně přímo na jazyku. Slyšeli jsme, jak to zasyčelo. Odcvrnkł nedopalek na kluka v příkopě.

Pak se zase posadil za volant a frčeli jsme dál.

Od toho dne se na kličku nouzového východu v jeho autobuse nikdo neopovážil sáhnout.

Na zastávce u Drugger's End, úplně na konci vesnice, přistoupil Dean Muggar. „Ahoj, Deane,“ řekl jsem, „sedni si ke mně, jestli chceš.“ Magor měl takovou radost, že jsem přede všemi vyslovil jeho pravé jméno, že se zazubil od ucha k uchu a svalil se na vedlejší sedadlo. „Páni,“ zaúpěl. „Jestli bude dál takhle lejt, do konce vyučování se Severn v Uptonu vyleje z břehů. A ve Worcesteru. A v Tewkesbury.“

„To je fakt.“ Choval jsem se přátelsky nejen kvůli němu, ale taky kvůli sobě. Při zpáteční cestě si budu moct gratulovat, když si vedle

J-j-jasona T-t-taylora, š-š-školního k-k-koktala bude ochotný sednout aspoň Neviditelný muž. Na zamlžených oknech jsme spolu hráli piškvorky. Magor jednu partii vyhrál, ještě než jsme dojeli do Welland Cross. Dean Muggar chodí do třídy 2W paní učitelky Wycheové. To je prospěchově druhá nejhorší třída ve škole. Ale Magor ve skutečnosti není žádný blbec, ani náhodou. Jenomže kdyby dostával moc dobré známky, všichni by mu dávali ještě víc zabrat.

Na bahnité louce stál černý kůň a tvářil se nešťastně. Ale zdaleka ne tak nešťastně, jak budu vypadat za jednadvacet minut já.

Topení pod naším sedadlem mi přitavilo školní kalhoty k holením a někdo si pořádně uprdnul. Gilbert Swinyard zařval: „Čvaňha vypustil yperit!“ Čvaňha se usmál svým zahnědlým úsměvem, vysmrkal se do sáčku od bramborových lupínků a zahodil ho. Sáčky od lupínků moc dobře nelítají a tenhle dopadnul na Robina Southe v řadě za ním.

Než jsem se nadál, zastavil autobus u školy a všichni jsme vylezli ven. Když prší, čekáme na zvonění v hlavní hale, ne na hřišti. To ráno byla škola plná mokrých podlah, vlhkých bund, ze kterých se kouřilo, učitelů, co dětem nadávali, že dělají rámus, prváků, co si hráli na chodbách na honěnou, ačkoli to bylo zakázané, a třetaček, co chodily chodbami zavěšené jedna do druhé a zpívaly si písničku od Pretenders. Hodiny u chodbičky do sborovny, u kterých někdy děcka musejí za trest stát místo oběda, mi sdělily, že mi zbývá osm minut života.

„Á, Taylor, výborně.“ Pan Kempsey mě štípnul do ucha. „Přesně ten student, po němž mé srdce prahne. Následuj mě. Hodlám oblažit tvůj sluchový orgán hrstkou slov.“ Třídní učitel mě nasměroval temnou chodbičkou ke sborovně. Sborovna je jako Bůh. Nemůžete ji spatřit a přežít. Nacházela se přímo před námi a z pootevřených dveří se valil cigaretový dým jako mlha v Londýně Jacka Rozparovače. My jsme ale odbočili do vedlejších dveří a vešli do skladu kancelářských potřeb. Sklad kancelářských potřeb je něco jako cela předběžného zadržení pro děcka, co jsou v průseru. Nebyl jsem si úplně jistý, co jsem provedl já. „Před pěti minutami,“ začal pan Kempsey, „mi byl přepojen telefonní hovor. Předmětem toho hovoru byl jistý Jason Taylor. A telefonovala jistá osoba, které leží na srdci jeho blaho.“

S panem Kempseym to prostě chce jistou trpělivost, když chcete zjistit, co se vlastně snaží říct.

„A vznesla ke mně žádost, abych ti udělal milost v poslední minutě.“

Kolem dveří se prohnal pan ředitel Nixon v oblaku zuřivosti a mokrého tvídu.

„Pane?“

Pan Kempsey se ušklíbl nad mou nechápavostí. „Vyrozuměl jsem správně, že dnešní ranní třídní shromáždění očekáváš s mírou znepokojení, kterou lze popsat jako ‚ochromující hrůzu‘?“

Zvěřil jsem bílou magii paní de Roové, ale neodvažoval jsem se doufat, že by mě mohla zachránit. „Ano, pane.“

„Aha, Taylore. Shledal jsem, že tvá oddaná logopedka zastává názor, že odložení dnešního ranního křtu ohněm by mohlo vést z dlouhodobého hlediska ke zvýšení míry sebejistoty na tvé straně, pokud jde o umění rétoriky a veřejných projevů. Jsi s tímto názorem ztotožněn, Taylore?“

Rozuměl jsem mu dokonale, ale on čekal, že se zatvářím nechápavě. „Pane?“

„Přeješ si tedy, nebo nepřeješ, abych tě omluvil z dnešního ranního předcítání?“

„Ano, pane, velice si to přeju.“

Pan Kempsey našpulil ústa. Lidi si pořád myslí, že přestanete zadržávat, když seberete odvalu a skočíte do toho rovnou po hlavě, když proděláte křest ohněm. Vídají v televizi, jak je jednoho úžasného dne člověk, co zadržává, přinucen postavit se na pódium před tisícovku lidí, a světe div se, najednou je výmluvnost sama. *Vidíte, usmívají se všichni, celou dobu to v sobě držel. Potřeboval jenom přátelsky popostrčit! Teď je vyléčený.* Jenomže to je dokonalá a naprostá kravina. A i kdyby se to někdy nakrásně stalo, to se jenom Kat drží svého prvního příkázání. Jen se na toho „vyléčeného“ člověka běžte podívat za týden. Budete koukat. Pravda je taková, že když skočíte po hlavě do hluboké vody, akorát se utopíte. A křty ohněm vám přivodí popáleniny třetího stupně. „Ale nemůžeš před vyhlídkou na veřejné projevy prchat celý život, Taylore.“

Červ řekl: *Chcete se vsadit?*

„Já vím, pane. Proto se ze všech sil snažím, abych se to naučil. S pomocí paní de Roové.“

Pan Kempsey sice nepřikývl okamžitě, ale vycítil jsem, že je to v suchu. „No dobrá. Ale domníval jsem se, že máš víc kuráže, Taylore. Teď z toho vyvozují, že jsem se mýlil.“

Díval jsem se, jak odchází.

Kdybych byl papež, paní de Roovou bych svatořečil. Na fleku.

Pan Kempsey přečetl z *Prostých modliteb do složitého světa* příběh o tom, že v životě může přšet čtyřicet dní a čtyřicet nocí, ale Bůh lidstvu slíbil, že jednoho dne zazáří duha. (Podle Julie je úplně absurdní, že se ještě v roce 1982 vyučují biblické příběhy tak, jako by šlo o historická fakta.) Pak jsme zazpívali žalm, který začíná: *Ó budiž Hospodinu chvála, neb v lásce nám se podává, a milost jeho neskonala na věky s námi zůstáváááá*. Doufal jsem, že je to všechno, ale když pan Kempsey přečetl oběžníky a nařízení pana Nixona, zvedl ruku Gary Drake. „Promiňte, pane, já myslel, že dneska je s předcítáním na řadě Jason Taylor. Fakt jsem se těšil, až ho uslyším číst. Bude místo toho předcítat příští týden?“

Všechny krky ve třídě se otočily mým směrem.

Na padesáti místech po celém těle mi vyrazil pot. Upíral jsem pohled na křídové obláčky na tabuli.

Po několika vteřinách, které mi připadaly jako několik hodin, pan Kempsey odpověděl: „Tvoje vášnivá obhajoba zavedeného protokolu je chvályhodná, Drakeu, a nepochybně vedená těmi nejčistšími pohnutkami. Nicméně se mi ze spolehlivého zdroje donesla informace, že Taylorův hlasový aparát se momentálně nachází v méně než doporučeníhodném stavu. A tak byl tvůj spolužák omluven na základě kvazizdravotních důvodů.“

„Bude teda číst příští týden, pane?“

„Abeceda postupuje dál bez ohledu na křehkost lidských schránek, Drakeu. Příští týden dojdeme u písmene T k Michelle Tirleyové a nepřísluší nám pít se po důvodech.“

„To mi nepřipadá moc spravedlivé, pane učiteli, vám ano?“

Co jsem kdy Garymu Drakeovi udělal?

„Život bývá velmi často *nespravedlivý*, Drakeu,“ odušil pan Kempsey a zamkl piano, „navzdory našemu nejlepšímu vědomí a svědomí, a tak nám nezbyvá než čelit jeho výzvam, když je před nás postaví. Čím dříve to pochopíte,“ zdůraznil a upřeně se podíval ne na Garyho Drakea, ale přímo *na mě*, „tím lépe.“

Středeční vyučování začíná dvouhodinovou matematikou s panem učitelem Inkberrowem. Dvojitá matematika je asi nejhorší hodina z celého týdne. Při matematice normálně sedím vedle Alastaira Nurtona, ale dneska ráno seděl Alastair Nurton vedle Davida Ockeridge. Jediné volné místo zbylo vedle Carla Norresta, přímo před stolem pana Inkberrowa, takže jsem si musel sednout tam. Lilo tak prudce, že se farmy a pole venku rozmazávaly do šedobíla. Pan Inkberrow chvíli metal po třídě naše cvičební sešity z minulého týdne jako frisbíčka a pak začal hrstkou úplně jednoduchých otázek, abychom si „zahřáli mozek“.

„Taylore!“ Přistihl mě, jak se vyhýbám jeho pohledu.

„Ano, pane?“

„Potřebuješ vylepšit soustředění, *hmm*? Když a rovná se jedenáct a b rovná se devět a x je rovno a krát b , čemu se rovná x ?“

Odpověď je jednoduchá, rovná se to devadesát devět.

Jenomže „devadesát devět“ jsou dvě slova na D. Takže dvojitě zadržnutí. Kat prahnul po pomstě za to, že jsem se vyhnul popravě. Zaryl mi prsty do jazyka, sevřel mi krk a zmáčknul tepny, které přivádějí do mozku kyslík. Když je Kat v takové formě, vypadal bych jako *naprostý* idiot, kdybych se ze sebe pokusil odpověď vymáčknout. „Sto jedna, pane?“

Všichni chytřejší lidi ve třídě zasténali.

Gary Drake si hlasitě odfrknul. „Ten kluk je geniální!“

Pan Inkberrow si sundá brýle, dýchne na ně a vyleští je širším koncem vázanky. „Tak devět krát jedenáct se rovná sto jedna, říkáš, *hmm*? Dovol mi, abych ti položil doplňující otázku, Taylore. Proč se namáháme ráno vstávat? Můžeš mi to vysvětlit, *hmm*? Proč, ach proč, ach proč se sakra vůbec tolik namáháme?“

PŘÍBUZNÍ

„Už jsou *tady!*“ zakřičel jsem, když jsem zahlédl, jak se po Kingfisher Meadows blíží bílý Ford Granada Ghia strýčka Briana. Dveře Juliina pokoje byly zavřené, jako by chtěla říct *Mně je to ukradený*, ale zpoza nich dolů doléhala série zvuků naznačujících horečnaté přípravy. Já už jsem sundal ze zdi mapu Středozeemě a schoval glóbus a všechno ostatní, o čem by Hugo mohl prohlásit, že je to pro mimina, takže jsem zůstal klidně sedět na parapetu okna svého pokoje. Včera v noci zuřila tak divoká vichřice, jako by se nám King Kong pokoušel utrhnout střechu, a utichala teprve teď. Na druhé straně ulice pan Woolmere uklízel trosky svého plotu, který ten víchř vyvrátil. Strýček Brian zahrnul na naši příjezdovou cestu a jeho granada zastavila vedle mámina Datsunu Cherry. Nejdřív vystoupila teta Alice, mámina sestra. Pak se zezadu vysypali tři moji bratrance Lambovi. Nejdřív Alex, který měl na sobě tričko s nápisem *THE SCORPIONS LIVE 1981* a čelenku ve stylu Björna Borga. Alexovi je sedmnáct, ale má obludné uhry a vlastní tělo je mu o tři čísla větší. Pak se objevil Záprtek Nigel, nejmladší z kluků, který za pochodu šílenou rychlostí skládal Rubikovu kostku. A nakonec Hugo.

Hugovi jeho tělo padne jako ulité. Je o dva roky starší než já. „Hugo“ by bylo pro většinu kluků prokleté jméno, ale pro Huga znamená něco jako auru. (A kromě toho, Lambovi chodí do soukromé školy, kde se po vás nevozí za to, že jste nóbl, ale za to, že nejste dost nóbl.) Měl na sobě černé tričko na zip, bez kapuce a bez nápisu, levisky se zapínáním na knoflíky, kotníkové boty a takový ten pletený náramek, který nosíte, abyste dokázali, že nejste panic. Štěstěna Huga prostě miluje. Když si Alex, Nigel a já při *Monopolech* ještě měníme Euston Road za Old Kent Road plus tři sta liber a modlíme se, abychom uhráli na banku parkování zdarma, Hugo už dávno vlastní hotely v Mayfairu a na Park Lane.

„Vy jste to zvládli!“ Máma vyběhla na příjezdovou cestu a objala tetu Alici.

Pootevřel jsem na škvíru okno, abych líp slyšel.

Mezitím se zpoza skleníku vynořil táta, od hlavy až k patě v zahradnickém. „Ale přivezli jste nám psí počasí, Briane!“

Strýček Brian se vysoukal z auta, a když tátu uviděl, z legrace o krok ucouvnul. „Vida, vida, pohledme na neohroženého pěstitele!“

Táta zamával rýčem. „Ten zatrolený vítr mi polámal všechny narcisy. Lví podíl práce na zahradě zastane ‚náš člověk‘, ale ten může přijít až v úterý, a jak praví staré čínské přísloví –“

„Pan Broadwas je jedna z těch neocenitelných vesnických figurek,“ vložila se do toho máma, „a zasloužil by dvakrát víc, než mu platíme, protože musí likvidovat všechny škody, které Michael na zahradě napáchá.“

„- jak praví to čínské přísloví: ‚Moudlý muž zekla: Když chce být stastný týden, oženila se. Když chce být stastný měsíc, zabila plase. Když chce být stastný celý život, založila zahradu.‘ Celkem vtipné, co?“

Strýček Brian předstíral, že mu to připadá celkem vtipné.

„Když Michael onehdy slyšel tohle staré čínské pořekadlo v pořadu *Až se zahrada zeptá*,“ podotkla máma, „to prase bylo před manželkou. Ale ukažte se, ať se na vás podívám, chlapi! Vy jste zase vyrostli! Co jim to sypeš do snídaně, Alice? Ať je to, co je to, měla bych to pořídit Jasonovi.“

Tohle byl kopanec do žeber.

„Tak,“ prohlásil táta, „pojdte všichni dovnitř, než nás to odfoukne.“

Hugo zachytil můj telepatický signál a zvedl ke mně hlavu.

Neznatelně jsem mu zamával.

Náš domácí bar se otvírá, jenom když přijedou na návštěvu hosté nebo příbuzní. Voní to v něm leštěnkou na nábytek a výpary ze sherry. (Jednou, když byli všichni pryč, jsem sherry ochutnal. Chutná jako sirupovitý Domestos.) Máma mě donutila natahat do obývacího židle z jídelny, protože tam nebylo dost míst k sezení. Ty židle váží snad tunu a děsně jsem si o ně omlátil holeně, ale tvářil jsem se, jako že mi to nevadí. Nigel sebou plácnul do sedacího pytle a Alex vyfasoval jedno z křesel. Hugo se posadil se zkříženýma nohama na koberec a prohlásil: „Mně to takhle úplně vyhovuje, teto Heleno, díky,“ když mi máma